

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 28ον

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Σωκράτους 2—Ἀρσάκη 4.

Διευθυντῆς· Ἐκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσπερ. Ἀπλή Ἐκδοσις Δρ. 12

» Πολυτελής » » 16

Ἑ. Ἑσπερ. Ἀπλή » Φρ. 15

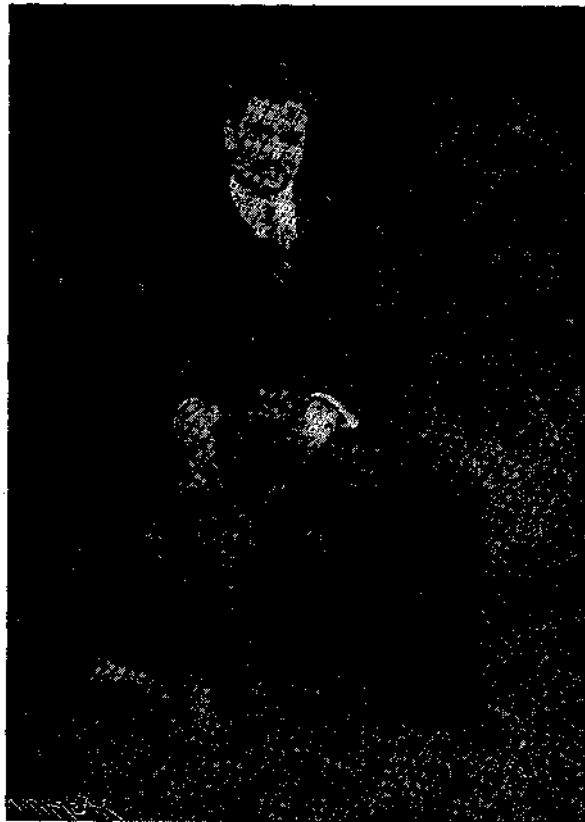
» Πολυτελής » » 20

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΪΑΣ

Ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἦτις πρώτη παλαιότατα διὰ τοῦ μυθολογικοῦ Δαυδάλου τῆς ὠνειροπόλησε τήγκατῆτην τοῦ ἀνιδασσοτέρου στοιχείου, πρώτη αὐτῆ προσφέρασα τὸν Ἰκαρόν τῆς ὡς πρῶτον θῦμα τοῦ ἀέρος, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1912 ἐπεδόθη ἐπισημῶς καὶ ἔνθους εἰς τὸ τολμηρὸν ἔργον τῆς κατακτιήσεως τοῦ αἰθέρος, προσφέρασα εὐθὺς ἀμέσως καὶ τὸ μεριδίον τῆς εἰς τὴν φοβερὰν παγκόσμιον ἐκατόμβην τῶν θυμάτων τῆς ἀεροπλοΐας.

Μετὰ τὴν ἐμφάνησιν τῆς κομψῆς «Ἀλκυώνος» τοῦ κ. Ἀργυροπούλου εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ «Δαυδάλου» πηδαλιουχομένου διὰ τοῦ τολμηροῦ ἀεροπόρου ἀξιωματικοῦ κ. Καμπέρου, τρίτον ἀεροπλάνου, τοῦ ἀντυχῶς Ἀλ. Καραμανλάκη,

προσέθεσε δόξαν καὶ ὑπερηφάνειαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν.

Ὁ ὠραῖος καὶ ἀθλητικὸς Καραμανλάκης, τὸν ὅποιον πρὸ διετίας ἡ «Φύσις» παρουσίασεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς, ὡς νέον ἐδέλιδα δημοσιογράφου, κατερχόμενον εἰς τὴν εὐγενῆ τοῦ καλὰμου σταδιοδρομίαν διὰ τοῦ «Ἀνεξαγέρτου» εὐθὺς ὡς εἶδε τὰς προόδους τῶν μεγάλων ἐθνῶν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὑψηλὴν ψυχὴν σου εἰς τὰ πλεγματικά τοῦ δημοσιογραφικοῦ γραφείου του ὄρια καὶ ἐσπευσεν εἰς τὴν ἐν Πάρισις ἀεροπορικὴν σχολὴν τοῦ Μπλεριώ ἵνα ἐφοδίσῃ τοὺς εὐρεῖς καὶ ἤρακλειους ὄντας πόρους του διὰ τῶν περιγῶν τοῦ Δαυδάλου.

Πράγματι δὲ πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ὁ Καραμανλά

Σ' ἔπερνε ἀπάνω ὁ οὐρανός, μὰ ἡ γῆ ποῦ σ' ἀγαποῦσε καὶ κάθε τόσο σ' ἔχανε καὶ πάντα σ' ἐποθοῦσε, ἀπ' τῆ σκληρῆ τῆ θάλασσα ἐξήτησε βοήθεια κ' ἔτσι τῆς εἶπε :

— Πάρε τον μέσο στα πλατεῖά σου στήθια, κόψε του τὰ γοργὰ φτερά ποῦ με λαχτάω ἀνοίγει καὶ δός μου τον ἀφτέρουγο νὰ μὴ μου ξαναφύγη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

κης εξαίρετα υπερέδεν τῶν ὑδάτων τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου τοὺς ἐγκλείστους τοῦ Πλου καὶ τοὺς ἐκπλήκτους ἀχαιοὺς πολίτας. Ἐν τούτοις αἱ ἀτυχίαι πάντοτε παρηκολούθουν τὸν ὠραῖον ἀεροπόρον. Μικραὶ πτώσεις, βλάβαι τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τὰ σφοδρὰ ρεύματα ὑπερέδεν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸν ἐναέριον ταξίδιον Πατρῶν—Ἀθηνῶν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ πρωῒνὸν ἀνοίγμα τῶν παραθύρων, ὅσοι ἐνωρὶς ἐγκατέλιπον τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ἤκουον ἕνα βόμβον παράδοξον ἐκ τοῦ φαιού ἀπόμῃ αἰθέρος κατερχόμενον καὶ κατάπληκτοι, συγκεινημένοι ἐβλεπον τὸ ἐν σχήματι ὄρνέου φανταστικοῦ, ἀεροπλάνου τοῦ Καραμανλάκη, προπαθοῦν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βᾶθη τοῦ αἰθέρος καὶ μεγαλοπρεπῶς χαιρετούμενον ἀπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ξανθοῦ Φοίβου.

Τολμηρὰ ψυχὴ, ἀνήσυχος καὶ προοδευτικὴ, ποθοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα τάχιστα πρωταγωνιστοῦσαν εἰς τὸν εὐρὺν αἰθέριον πόντον, πολλὰ κατὰ νοῦν ἐσκέπτετο νὰ ἐπιτελέσῃ. Καὶ ἐν πρώτοις ποθῶν νὰ πληροῖσθαι τὸ ρεκόρ τοῦ ὕψους εἶχε τὴν τολμῆν διὰ τῆς μικρᾶς μηχανῆς του νὰ ὑψωθῆ μέχρι 2, 400 μέτρων, μετὰ δὲ δύο ἡμέρας ἐν διώρῳ ταξιδίῳ ὑπερέδεν τοῦ Φαλήρου, Ἀθηνῶν, Κηφισιάς, Ταϊοῦ, Λοιμοκαθαρηθρίου Ἀγ. Γεωργίου, Πειραιῶς ἐφθασεν εἰς ὕψος 3, 050 μέτρων!

Ὑψηλότερον ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ διότι διὰ τοιαῦτα ρεκόρ ὕψους καὶ μεγάλου μήκους χρειάζονται ἰδιοὶ μοιτέρ 100—150 ἕππων.

Καὶ ὅμως μεταξὺ τῶν 1000 ἀεροπόρων τῆς ὀφθάλμου 6 μόνοι ἀνήλθον ὑψηλότερον τῶν 2 χιλ. μέτρων, καὶ ἔβδομος ὁ Καραμανλάκης.

Τὸ τέρας τοῦ ἀπολλωνίου ἀεροναύτου ἤγγιζε. Τὴν νύκτα τῆς 28 Ἀυγούστου διασκεδάζων μετὰ τῶν φίλων του ἀπεφάσισεν ἐξαίφνης νὰ ἐπιχειρήσῃ περὶ τὰ ἐξημερώματα τὸ ταξίδιον τῶν Πατρῶν διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ἐπέβησαν λοιπὸν αὐτοκινήσιον, διήλθον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γάλλου μηχανικοῦ τιν Ντουπέ, τὸν συμπαρέλαβον καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ ἀεροδρόμιον. Ἐκεῖ διηνέτησαν τὸ ἀεροπλάνον καὶ εἰς τὰς 6 παρὰ δέκα ἀκριβῶς ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ὁ μοιτέρ πρὸς ἐκκίνησιν.

Τὸ ἀεροπλάνον ἀνῆλθεν οὕτω ὑπεράνω τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐχάθη εἰς τὰ ὕψη διευθυνόμενον πρὸς τὴν Κρησιάν.

Ἐν τούτοις αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ οἱ φίλοι του μετὰ τοῦ μηχανικοῦ δὲν ἐλάμβανον τὸ ἐκ Πατρῶν ἀναμενόμενον τηλεγράφημα, ἀπὸ τῆς 8ης ὥρας παρευρισκόμενοι εἰς τὸ τηλεγρα-

φῆσιον. Ἀνήσυχος ἐρωτοῦν τὸ κέντρον Πατρῶν, μαρθάνουν δέ, ὅτι οὐδὲν ἀεροπλάνον ἐφάνη.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τέλος τὰ Ὑπουργεῖα Ἐσωτερικῶν καὶ Ναυτικῶν ἔλαβον τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἀστυνόμου Δερβενίου, δι' οὗ ἠγγέλετο ὅτι ἀγνωστὸς ἀεροπόρος κταπεσοῦν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸ τοῦ χωρίου Λυγιά ἐπὶ τῆς ἠγῆς. Τόσον ἀπρόοπτον ἦτο τὸ δεινὸν τοῦτο ἄγγελμα ὅστε οἱ διαβάται ἀκούοντες τὰ ἐκδοθέντα παραστήματα τῶν ἐφημερίδων ἔμεινόν ὡς ἀπολιθωμένοι.

Τὸ τραγικὸν αὐτὸ δυστύχημα δὲν ἦτο ἀπὸ τὰ συνήθη. Ὁ ἀτυχὴς Καραμανλάκης ἐγένετο τὸ πρῶτον θῦμα ἐν Ἑλλάδι τῆς ἀεροπορικῆς ἐπιστήμης, καὶ ἡ ἀπώλειά του ἦτο ἐθνικὴ. Ἡ μεγάλη διεθνὴς ἐκατόμβη τῆς κατακτῆσεως τοῦ ἀέρος, ἀπῆτησε καὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἑλλάδα μας τὸ ἀνάλογον μερίδιον. Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ φανῆ πρόθυμος ἡ τετιμημένη, ἡ ἐνδοξὸς μικρὰ μας χώρα;

Τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο τὸ ἐναέριον δράμα εἶνε παρὰ τὸ Δερβένιον τῆς Κορινθίας εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων ἀπὸ τοῦ χωρίου Λυγιά, ἔνθα ἡ ἀκτὴ εἶνε ἀπότομος καὶ βραχώδης ἐκ τῶν κατερχομένων μέχρι τῆς θαλάσσης ὄρεων. Ἐκεῖ τὰ ἰσχυρὰ καὶ κυκλικὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος εἶνε συνήθη, ἡ δὲ θάλασσα ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς ναυτιλλομένους. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ ἀτυχὴς Καραμανλάκης συνήτησε τοιαῦτα ἰσχυρὰ ρεύματα, τὰ ὁποῖα παρεύρουν τὸ ἀεροπλάνον του. Οἱ ἐκ τῶν χωρίων κάτοικοι μακρόθεν διακρίναντες τὴν ἱπταμένην σοσκευὴν ἔδραμον εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἐχαιροκρότουσαν, ὁπότε εἶδον ταύτην κατερχομένην. Ὁ ἀεροπόρος ἴσως κατόπιν βλάβης τῆς μηχανῆς του ἐξῆτει μέρος κατάλληλον πρὸς προσγείωσιν, ἀλλ' ἡ ὄρεινὴ βραχώδης ἀκτὴ δὲν τῷ ἐπέτρεπε τοιοῦτον τι καὶ ἀναγκαστικῶς ἐστράφη πρὸς τὴν θάλασσαν, κινῶν τὸ μαρτύριόν του πρὸς τοὺς χωρικοὺς εἰς σημεῖον κινδύνου. Μετ' ὀλίγον τὸ ἀεροπλάνον ἐρρίφθη καθέτως πρὸς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπεχωρήσθη τούτου ὁ ἀεροπόρος. Ἄλλ' εἶτε ζαλισθεὶς ἐκ κινήματος ἐπὶ τῶν συρμάτων, εἶτε ἄλλως καταπονηθεὶς, ὁ ἀτυχὴς νέος ἐπίτῃ καὶ περὶ τὴν 10 π. μ. ἐξῆχθη ὑπὸ τῶν μετὰ δυσκολίας δραμόντων χωρικῶν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ χωρίου Στόμιον.

Οἱ περίλυποι θεαταὶ τῆς ἐναερίου αὐτῆς τραγωδίας παρέλαβον τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ὠραίου ἀεροναύτου, τὸ μετέφερον εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐνδύσαντες διὰ μεταξωτῶν σινδωνῶν ἐτοποθέτησαν ἐντὸς φρεζέρον κατασκευασθέντος ὑπὸ τῆς κοινότητος καὶ τὸ ἐτοποθέτησαν ἐντὸς τοῦ ναύκου, ὅπου οἱ σπεύσαντες ἐξ Ἀθηνῶν φίλοι του τὸ εὖρον κατάφορτον ἐξ ἀνθέων τοῦ

Ὁ νεκρὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἀεροπόρου κατάφορτος ἀνθέων εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου Στόμιον.

ἀγροῦ καὶ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τὰς κλαίουσας παρθένους καὶ γυναῖκας τῶν γύρωθι χωρίων.

λουθοῦν τὴν μάχην, τὴν ὁποῖαν ἄφησαν μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰς τιμὰς εἰς τὸν νεκρὸν συνάδελφόν των.

Τοιοῦτον διήρξε τὸ ἐνδοξὸν τέλος τοῦ τολμηροῦ μας ἀεροπόρου. Ἡ Ἑλλὰς ὑπερήφανος ἤδη συμπαράκαθηται μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα ἐργάζονται καὶ προοδεύουν.

Καθημερινῶς ὁ τηλεγράφος μᾶς ἀγγέλει νέας πτώσεις ἀπὸ τὰ δυσόλωτα ἐναέρια ὕψη, ὅπου ἔως χθὲς ὁ ἄνθρωπος μετὰ δέους ἐβλεπε.

Ἦτο σκληρὰ δι' ἡμᾶς ἡ θυσία, ἦτο πλεοναίσθητὴ διὰ πολλοὺς λόγους, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ γέγονε, γέγονε. Ἄς παρηγορηθῶμεν μὲ τὸν ὑπέροχον λακωνικὸν ἐπικηδεῖον, δι' οὗ ὁ ἄλλοτε πολεμιστὴς τῶν Κορηκῶν βουνῶν, καὶ νῦν πρωθυπουργὸς μας, ἐχαιρέτισε τὸν πεσόντα ἀγωνιστὴν τῶν αἰθέρων, μὲ μίαν κίνησιν τῆς αἱματωμένης σπάθης, ὅπως κἀμνον οἱ στρατιῶται εἰς τὰ διάμεσα τῆς μάχης, διὰν περνοῦν οἱ νεκροί:

—Θὰ σταθῶμεν πρὸς στιγμὴν νὰ χαιρετίσωμεν τὸν θανόντα καὶ θὰ προχωρήσωμεν, ἀποβλέποντες μὲ θάρρος εἰς τὸ μέλλον. Μετὰ τὴν κηδείαν ὁ χαιρετισμὸς ἐτελείωσεν. Ἀπὸ τὸν ὑπέροχον θάνατον τὸν ὁποῖον ἐστειλαν συνωμόσαντα ἐναντίον του δύο στοιχεῖα, ἡ θάλασσα καὶ ὁ αἰθήρ, θ' ἀπομείνῃ θανατοστῆ ἡ ἀνάμνησις. Ἄλλ' οἱ ἀγωνισταὶ κατεβάζουν τῶρα τὸ ἔσφο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχαιρέτισαν καὶ ἔξακο-

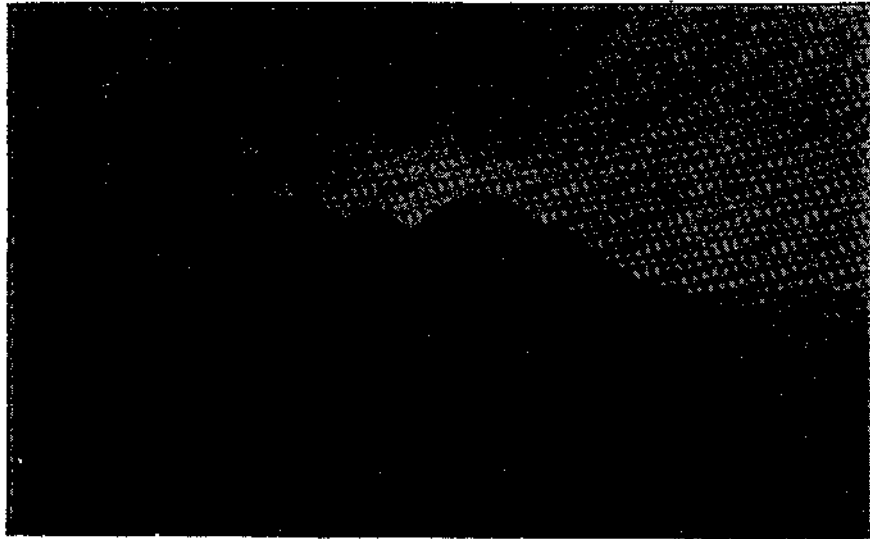
Α. ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗΣ

Εἶπε λεβέντη! Ἐτίμησες τὴ χώρα
Ποῦ φέρει ὄνομα τὸ πεδὸ γλυκὸ,
Κι' ἐπρόσθεσες μὲ δάφνη ἀκόμη τῶρα
μὲ μὴ θανῆ σου τόσφ τραγικῆ.

Ἡ πτῆσι σου ἀπὴ ἡ θανατηφόρα
σῶδειξε μὲ καρδιὰ ἠρωτικῆ!
Κ' ἐστάθηκε ἀπὴ σου ἡ νεκροφόρα
λίχνο ἡμιθέου, γίγαντος Ἐκεῖ!

Τί δόξα! οἱ αἰῶνες θὰ περνοῦνε
καὶ σὺ 'ς τὸ Πάνθεο θὰ ζῆς παντοτεινά!
Τοὺς ἠρώας ἐσᾶς θὰ προσκυνοῦνε!

Μ' ἄλλα φερεῖ ἡ ψυχὴ σου ξεκινᾶ
καὶ χαιρετᾶ τὴ γῆ μὲ τ' ἀεράκι...
Ἐνίκησες, ὦ ναί, Καραμανλάκη!

Θαυμάσιον θέαμα ἀνατολής τοῦ ἡλίου ἐν ταῖς πολικαῖς χώραις

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

NΕΦΗ τινὰ φέρουσιν ἐνίοτε μεθ' ἑαυτῶν ἀφάνταστον ἐφεδρείαν χαλάζης, δι' ἧς ἐνοσιέρουσι τὴν καταστροφὴν ὅθεν διέλθουσι.

Πόθεν προέρχονται τὰ παγετώδη ταῦτα ψήγματα, ἅτινα συνοδεύουσι θνελλώδη τινὰ νέφη;

Γνωστὸν τυγχάνει, δι

εἰς τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας ἐπικρατεῖ ἐνίοτε μέγα ψῆχος, δυνάμενον νὰ πῆξῃ τὰς ὑδατίνους σταγόνας. Εἰς θερμοκρασίαν ὑπὸ τὸ 0 τὰ σταγονίδια ταῦτα πῆγνυται εἰς στερεὰ κρυσταλλίδια καὶ τοιαύτην ἔχουσι τὴν οὐσίαν τὰ λεπτότατα καὶ εἰς ἕνιστα στρώματα αἰωρούμενα νέφη, τὰ καλούμενα **θύσανοι** (cirrus) παραγόμενα συνήθως ἐκ τῆς εἰσελάσεως τοῦ ἰσημερινοῦ ρεύματος (ὄντος θερμοῦ καὶ πλήρους ἀτμοῦ) εἰς τὰ ἀνώτατα ἀτμ. στρώματα τῶν ψυχροτέρων ἐνδοκίων ζωνῶν. **Οἱ σωροὶ** (cumulus) εἰσὶ νέφη ἔχοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡμισφαιρικὸν σχῆμα μετὰ βάσεως δριζοντείου, ἀναφαίνονται δὲ παρ' ἡμῶν συνήθως ἐν θέσει μετὰ μακρῶν αἰθριῶν. **Τὰ στρώματα** (stratus) εἰσὶν ἐπιμήκεις δριζόντιαι ταινίαι νεφῶν ἐστιβασμένοι συνήθως εἰς μεγάλην ἔκτασιν παρὰ τὸν δριζοντεία. Τέλος **μελανίας** (nimbus) καλοῦνται εἰδικώτερον τὰ μελανόφαια σχεδὸν ομοιωτὰ νέφη, τὰ ὡς παραπέτασμα καλύπτοντα δλόκληρον τὸν οὐρανὸν ἢ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος, ἀποτελούμενα δὲ ἐκ τῆς συνενώσεως πολλῶν νεφῶν, ἄλλων μορφῶν καὶ προαγγέλλοντα βροχὴν.

Παρὰ τὰς τέσσαρας ταύτας ὑπὸ τοῦ Howard διακριθείσας κυρίας μορφὰς νεφῶν, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι διήμεσοι.

Αἱ δμίχλαι μόλις φθάσωσι τὰ 7—8 χιλιόμετρα παράγουσι νέφη, ἅτινα ἐνίοτε παριστώσι παραλλήλους σειρὰς παρεμφερεῖς πρὸς ἕνας ἑξίου ἐνφασμένον. Τὰ νέφη ταῦτα καλούμενα θύσανοι, κατερχόμενα ἢ καὶ μετασχηματιζόμενα περιέχουσι ἀληθεῖς καταψυγμένας βελόνας. Ἐκ τούτου πᾶς τις ἐννοεῖ κάλλιστα τὸν σχηματισμὸν τῆς χιόνος καὶ τῆς λεπτῆς χαλάζης, ἥτις βαθμηδὸν πολλὰκις λαμβάνει καταπληρικῶς διαστάσεις.

Συνήθως αἱ διαστάσεις τῆς χαλάζης ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ ἡμίσεως καὶ δύο ἑκατοστομέτρων, δυσκόλως δὲ δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον· ἀλλὰ καὶ πῶς θὰ ἐξηγήσωμεν τὸν σχηματισμὸν χαλάζης μεγέθους ὡσὺ δριμυδός; Τῷ 1898 συνέλεξαν ἐν Βιζέρτη χάλαζαν μεγέθους σφαιρικῆς κρυσταλλίνης φύλης, ἔχουσαν βάρος ἐνὸς χιλιogramμου. Ἀναφέρονται δὲ καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς χάλαζα ζυγισθεῖσα ἔφερε βάρος 1.200 γραμ.

Αἱ περιστάσεις αἵτιαι ἐλέγχονται ἀδθεντικώταται· ἐὰν δὲ δόσωμεν πίστιν καὶ εἰς τινὰς σημανούσας ἐκθέσεις, θὰ ἴδωμεν, δι παρνοιάζονται περιστάσεις πολὺ περιοριστέροι. Οὕτως ἐν ἔτει 1822 χάλαζα πεσοῦσα ἐν Βεγγάλῃ εἶχε μέγεθος πεπονίου, τῷ δὲ 1802 εἶδον ἐν Οὐγγαρίᾳ ὄγκον κρυστάλλου πεσόντα ἐξ οὐρανοῦ

ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου μήκους ἐπὶ 60 ἑκατοστῶν πάχους, ὃν ὀκτὼ ἄνθρωποι δὲν ἤδυνήθησαν νὰ ὑπεγείρωσι.

Ποῖα ἢ δρώσα αἰτία ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἥτις παράγει τοσοῦτον συμπαγοῦς μεγέθους κρυστάλλα;

Θεωρεῖται βέβαιον σήμερον, δι' ἐν ὧρα καταιγίδος, ὁ ἀνιὼν θερμὸς ἀήρ, ὁ σχηματίζων τὴν οὐσώφρευναν νεφῶν εἰς ὄρισμένον μέρος, γεννᾷ καθ' ὄριζόντιον ἄξονα θνελλώδεις κινήσεις, οὕτως ὥστε ἄγεται τις νὰ πιστεύσῃ, δι' ὁφίσταται ἐκεῖ εἶδος συνεχοῦς ἀνακνήσεως τῶν ἀποτελούντων τὸ νέφος συστατικῶν. Δηλαδὴ μέρος τῶν ὑδατίνων σταγόνων φέρεται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ σχηματίζει τὴν θνελλώδη βροχὴν, ἐνῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μικρὰ σταγόνες στρεφόμεναι εἰς τὸ κέντρον τοῦ νέφους δύναται, ἐν τῇ ρευστῇ αὐτῶν καταστάσει διατελοῦσαι ἔτι, νὰ ἐξιχθῶσι εἰς θερμοκρασίας κατωτέρας τοῦ σημείου τῆς πῆξεως.

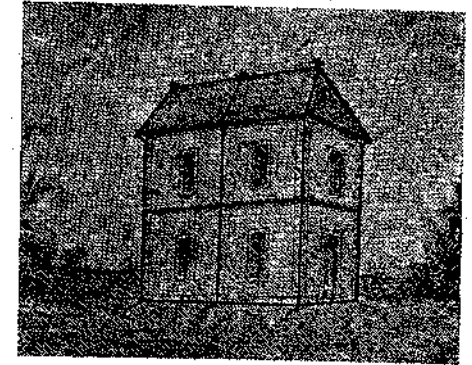
Ἡδὴ αἱ ὑδάτινα σταγόνες αἱ συνοδεύουσαι γενικῶς τὰ ὡς ἄνω εἰπομεν δίκην ἐξίου ἐνφασμένου νέφους, θύσανοι, μόλις συναντήσωσι τὰς παγερὰς βελόνας τῶν ἀμέσως πῆγνυται καὶ βαθμηδὸν προσλαμβάνουσι νέα κρυστάλλινα στρώματα διακομῆς τῆς κνκλωτικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

Ὅτε δὲ ὁ ἀνιὼν ἀήρ δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χαλαζίων τούτων μικρῶν ὄγκων τότε ταῦτα πλίουσι ὡς ἐκ τοῦ ἰδίου βάρους τῶν ὀρμητικῶς πρὸς τὴν γῆν. Τουντεῦθεν συμπεραίνομεν, δι' τὸ φαινόμενον εἶναι καθαρῶς τοπικόν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ καταγίδες διατρέχουσιν ἀπεράντους ἐκτάσεις, φυσικὸν εἶναι οὐχὶ δὲ καὶ παράδοξον, οὔτε σπάνιον πρᾶγμα κατὰ τὰ μακρὰ αὐτῶν ταῦτα ταξίδια νὰ παρατηρηθῇ ὁ σχηματισμὸς νέων χαλαζῶν.

Συνεπεία δὴς αὐτῆς τῆς ιδιότητος τῆς χαλάζης δὲν πρέπει νὰ μᾶς φανῇ περιεργον, δι' ἀπὸ τοῦ 18ου ἤδη αἰῶνος ἀνεξήτησαν τὸν τρόπον τῆς παρεμποδίσεως τῶν προσκαλοουσῶν τὴν χάλαζαν συνθηκῶν. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐφαντάσθησαν μακρὰς ράβδους προωρισμένας πρὸς ὑπεξαίρεσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐκ τῶν νεφῶν, εἶτα τοὺς μεταλλικοὺς σωλήνας καὶ τέλος τὰς ἐκρήξεις πυρίτιδος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ μετεωρολόγοι ἀγνοοῦσι ἔτι νὰ προῖδωσι τὰς ἐκδηλώσεις τῶν χαλαζῶν, αἵτινες καὶ ποικίλλουσι κατὰ τὰ ἔτη, θὰ ἀπαιτηθῇ πολλὸς ἔτι χρόνος ἐν' ἀποφανθῇ τις δριμυτικῶς κατὰ ἢ ὑπὲρ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν μέσων τούτων.

Ἐν ἔτει 1820 ὁ φαρμακοποιὸς Λαποστολὸν ἐν Ἀμιένης τῆς Γαλλίας ἐφαντάσθη ἀλεξιχαλάζιον μέσον, ὅπερ προεκάλεσε τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ πάντες ἔσπευσαν νὰ μεταχειρισθῶσι, ἀπηρτιζόμενον ἐκ ξυλλίνου πασσάλου συνοδευόμενον πρὸς τὴν γῆν δι' ἀχυρίνου σχοι-

Ἄλεξικέραυνον Μέλας

νίου. Ὁ δὲ Θωλλάροδ, καθηγητῆς, σοβαρῶς συνίστα ὡς καλλίτερον καὶ στερεότερον τὸ ἐκ καβάβεως σχοινίον.

Ἡ ἰδέα αὕτη, μολοντοῦ γελοῖα, διεδόθη ἀκαριαίως καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη ἠρῶντο ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου ἀλεξιχαλαζίων τοιούτων πασσάλων, ὃν ἐπευφήμον τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ὁ θρίαμβος ὅμως οὗτος φυσικῶς δὲν ἠδύνατο πολὺ νὰ διαρκέσῃ, ὡς αἱ ἐπακολουθήσασαι στατιστικαὶ ἀπέδειξαν, δι' ὑπερετίμησαν τὴν χρησιμότητα τῶν τοιούτων ἐργαλείων, τὸ δὲ χεῖριστον δυσοίωνοι περιστάσεις ἀπέδειξαν χειρόστην τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν, καθόσον ἀκριβῶς εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Peterwardein καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Vaud, ὅπου αἱ ἀλεξιχαλάζιοι πάσσαλοι προεφύλασσον τὰς φυτείας, ἐπῆλθεν ἡ μεγαλειτέρα καταστροφή. Οἱ δὲ χωρικοὶ τοσοῦτον ἐξεμάνθησαν, ὥστε κατεφέρθησαν κατὰ τῶν περιφρήμων τούτων πασσάλων καὶ ἔκτοτε δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ αὐτῶν.

Καὶ φυσικῶς αἱ πάσσαλοι οὗτοι ὄσον ὑψηλοὶ καὶ ἂν ἦσαν, οὐδέποτε θὰ ἐπερέβαιον τὰ 500 μ. ὕψους, ἐνῶ τὰ νέφη εἰς ἃ ἐκδηλοῦνται οἱ κέρανοι καὶ αἱ χάλαζαι εὐρίσκονται, ὡς συνήθως, εἰς πολὺ μεγαλιτερον ὕψος, τὸ δὲ κέντρον αὐτῶν κατέχει πολλῶν χιλιόμετρων ἔκτασιν εἶναι ἄρα ἐπιτετραμένον νὰ ἐρωτήσωμεν ἑαυτούς, ἐὰν τὰ διατιθέμενα μέσα ἡμῶν κατὰ τῆς ἀντιθράσεως τῶν φοβερῶν αὐτῶν στοιχείων εἰσὶν ἀνάλογα πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ἡ ἀγνοία ἀφ' ἑτέρου ἡμῶν περὶ τῶν διαφόρων συστατικῶν τῶν ἀποτελούντων τὸν ἐναέριον ἀνωθι ἡμῶν ὠκεανόν, ὡς καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν ποικίλων ἐν αὐτῷ φαινόμενων, κωλύουσιν ἡμᾶς νὰ γνωρίσωμεν ἐπακριβῶς τὴν δύναμιν τῶν στοιχείων μεθ' ὧν ἔχομεν νὰ παλαίωμεν. Ἡ φασματοσκοπικὴ ἐξέτασις, αἱ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις, οἱ συλλογισμοὶ τῶν μετεωρολόγων, ἡ ἐξέτασις τῶν βορείων σελήων ὡς καὶ τῶν διαττόντων ἀστέρων ἀξιοσημειώτως μετέβαλον τὰς ἡμετέρας ἰδέας ἐπὶ τῆς συ-

λακῆς τοῦ σώματος καὶ δύναται εὐγερέστερον νὰ ἐνεργῇ. Ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ὕπνου ἡ ψυχὴ ἀπελευθερουμένη τοῦ σώματος, μὴ ἔχοντος αὐτῆς ἀνάγκην, ἔργεται εἰς ἀμεσωτέραν πρὸς τὰ λοιπὰ πνεύματα ἐπαφὴν καὶ ζῆ τελειότεραν τινὰ ζωὴν, ἱκανοῦται δὲ πρὸς τελειότεραν καὶ σαφεστέραν μνήμην τοῦ παρελθόντος, ἐνίοτε, δὲ καὶ τοῦ μέλλοντος πρόγνωσιν, ἀρέσκειται δὲ, κατὰ τὰς ἀγαθὰς ἢ πονηρὰς αὐτῆς κλίσεις, πρὸς ἀναλόγους ἐνεργείας καὶ τάσεις. Ἐντεῦθεν ἀνάλογα εἶνε καὶ τὰ ὄνειρα. Τὰ ὄνειρα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀνάμνησις ἐκείνων, ἅτινα τὸ πνεῦμα εἶδε κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ὕπνου. Δὲν βλέπει δὲ πάντοτε ὁ ἄνθρωπος ὄνειρα, ὅχι διότι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ οὐχὶ πάντοτε βλέπει, ἀλλὰ διότι οὐχὶ πάντοτε καὶ οὐχὶ πλήρως ἐνθυμεῖται ὅ, τι εἶδε. Τοῦτο δὲ προέργεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ παχυλῶς ὕλαδες σῶμα δυσκόλως διατηρεῖ τὰς ὑπὸ τοῦ πνεύματος προσληφθείσας ἐντυπώσεις, διότι τὸ πνεῦμα προσέλαβεν αὐτὰς οὐχὶ διὰ τῶν σωματικῶν ὀργάνων. Ἐὰν ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, προορᾷ τὸ μέλλον. Ἐν γένει ὁ ὕπνος εἶνε ὁδὸς ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα οἱ ἄνθρωποι ἔρχωνται εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς φίλους αὐτῶν. Διότι τί ἄλλο εἶνε αἱ καθ' ὕπνον ἐμφανίσεις προσώπων, ἀνακοινούντων πολλάκις εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ γνωρίμους αὐτῶν τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς αὐτούς;— Ἀλλὰ καὶ τῆς τηλεπαθείας τὰ φαινόμενα μόνον διὰ τοῦ πνευματισμοῦ δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν. Τηλεπαθείαν δὲ λέγοντες ἐνταῦθα ἐνοοῦμεν τὴν ταυτόχρονον ἐν δευτέρῳ προσώπῳ γένεσιν σκέψεως ἡμετέρης, τὴν διὰ τῆς προσηλώσεως τοῦ βλέμματός ἡμῶν ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἐτέρου προκαλουμένην στροφὴν αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς, τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητρὸς καθ' ὃν χρόνον τὸ μακρὰν εὐρισκόμενον τέκνον πάσχει, τὴν ταυτόχρονον ἐν διαφόροις τόποις ἀνακάλυψιν τοῦ αὐτοῦ πράγματός κτλ. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις καὶ ταῖς ὁμοίαις εἶνε κατὰ φανῆς, κατὰ τὸν πνευματισμόν, ἡ ἀνευ ὕλικῶν μέσων ἐπίδρασις τῶν ψυχῶν ἐπ' ἀλλήλας χάρις εἰς τὸ παγκόσμιον βέδμα. Ὁμοίως ἐξηγοῦνται καὶ τὰ φαινόμενα τῆς ληθαργίας καὶ καταληψίας, καθ' ἃ ὁ ἄνθρωπος βλέπει καὶ ἀκούει τὰ περὶ αὐτὸν χωρὶς νὰ δύναται καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο ὡς λανθανούσης ἐν αὐτῷ τῆς ζωικῆς ἐνεργείας. Ἀνάλογος πρὸς ταύτην εἶνε καὶ ἡ κατάστασις τοῦ λεγομένου ἐπιδρομίου ἢ τῆς ἐπιδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι βλέπει π. χ. διὰ τοῦ μετώπου ἢ τοῦ γόνατος, ἢ γράφει ἐπιστημονικὰς διατριβὰς, ἢ ποιήματα, ἢ λύει διάφορα δύσκολα μαθηματικά προβλήματα, ἅτινα πάντα ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ, ὅποτε πολλάκις ἐκφράζεται, ὅτι τῷ ἀπαγορεύουσι νὰ ὀμιλήσῃ, ἢ ὅτι τῷ διατάσσουσι νὰ εἴπῃ τι κ.τ.λ. ὅποτε προφα-

νῶς πρόκειται περὶ διαταγῶν καὶ ἀπαγορεύσεων προερχομένων ἀπὸ τῶν πνευμάτων καὶ περὶ ἐμπνεύσεων ἐξ αὐτῶν ἢ ἀναμνήσεων προτέρων ὑπάρξεων (ἐνσρκώσεων) τοῦ πνεύματος. Ὅταν ἀπλοῦς χειρῶν καὶ γράφῃ ποιήματα, πάντως προτέρα τις τοῦ πνεύματος αὐτοῦ κατάστασις ἦτο κατάστασις ποιητοῦ, ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι βλέπει διὰ τοῦ γόνατος; μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν εἰδικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος. Ἐν τῇ ἐκστάσει τὸ πνεῦμα εἶνε μᾶλλον ἀνεξάρτητον καὶ ἐλεύθερον ἢ ἐν ταῖς προηγουμέναις καταστάσεσιν. Ἡ ψυχὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη εἰσθῆκε εἰς πνευματικώτερον κόσμον, αἰσθάνεται τὴν μακαριότητα τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκούντων καὶ ἐπιποθεῖ ταχέως νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης βίου. Ὅ, τι ὅμως αἰσθάνεται καὶ βλέπει ἢ ἀκούει ἐν τῇ ἐκστατικῇ αὐτοῦ καταστάσει, ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακοινώσῃ, διότι ταῦτα εἶνε ἀνεκφράστα δι' ὕλικῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης.— Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη κατάσταση, ἡ τοῦ ψυχικοῦ διχασμοῦ, καθ' ὃν ἡ ψυχὴ ἐλευθεροῦται τοῦ σώματος οὐχὶ ὡς ἀνωτέρω, ἐν ληθαργίᾳ κατατάσσεται, ἀλλ' ἐν πλήρει συνειδήσει δικτελοῦντος. Ὁ ἄνθρωπος δὴλον ὅτι αἰσθάνεται, βλέπει καὶ ἀκούει, οὐδαμῶς κωλυόμενος ἢ ὑπὸ τοπικοῦ ἢ ὑπὸ χρονικοῦ διαστήματος· μὴ βλέπων τὰ περὶ αὐτὸν, ὡς ἐν καταστάσει ἀφηρημένη καὶ ἀορίστῳ βλέπει ἐν τούτοις σαφέστατα καὶ λίαν μακρὰν αὐτοῦ κείμενα καὶ ἀόρατα φυσικῶς. Καὶ βλέπει πάντως ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐλευθερουμένη τοῦ σώματος καὶ ἱπταμένη ὑπὲρ τὸ διάστημα, πανταχόθεν προσλαβάνουσα παραστάσεις.

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸν θάνατον, ὁ ὅποιος πολὺ μὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἀνω καταστάσεις, συνίσταται ὅμως οὐχὶ εἰς τὸν πρόσκαιρον καὶ τυχαῖον ἀποχωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς φυσικὴν αὐτῶν διάστασιν. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶνε τὸ πλουσιώτερον τοῦ πνευματισμοῦ. Ἡ πνευματιστικὴ φιλολογία βρῖθει πολυαριθμοτάτων ἀνακοινώσεων πνευμάτων τεθνεώτων ποικίλων καταστάσεων πνεύματα ἀνθρώπων παντοειδῶν ἐπαγγελμάτων, πεποιθήσεων, ἠθικῶν καταστάσεων καὶ ἠλικιῶν ἀφηγοῦνται ἐν ταῖς ἀνακοινώσεσι ταύταις τὰ ἄγνωστα τῆς μετακοσμίου καταστάσεως, ἐξ ὧν ὁ πνευματισμὸς ἀπήρτισε τὴν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν πνευμάτων μετὰ τὸν θάνατον διδασκαλίαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸν πνευματισμόν, ὁ θάνατος προέρχεται ἐκ τοῦ βαθμιαίου ἀποχωρισμοῦ τοῦ περιπνευματικοῦ ὕγρου ἀπὸ τοῦ σώματος ἅμα τῇ καταπαύσει τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, ἐπέρχεται δὲ πλήρης τότε μόνον, ὅταν καὶ τὸ ἔσχατον ἄτομον τοῦ ὕγρου ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὅσω πνευματικώτερα εἶνε ἡ ἐνσρκωσις ζωῆ τοῦ ἀνθρώπου, τόσω εὐκολώτερος καθίσταται ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος

ἀποχωρισμὸς τοῦ ὕγρου τούτου, καὶ τὰνάπαλιν. Εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν συντελεῖ ἡ ἐπιθανάτιος νόσος, δι' ἧς καταστρέφεται τὸ σῶμα, παραλύονται οἱ ἐν αὐτῷ συγκροτούντες τὸ πνεῦμα δεσμοὶ καὶ ἐλευθεροῦται τοῦτο τῆς σωματικῆς φυλακῆς. Ὅταν ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀνευ τοιαύτης οἰονεῖ συνοδοῦ ἀσθενείας, ὁ ἀποχωρισμὸς εἶνε ὀδυνηρὸς καὶ βραῦς, ὡς π. χ. ἐν τῇ αὐτοκτονίᾳ, ἣτις ἐστὶν ὁ βρῦτερος τῶν, θανάτων, διότι ἡ ὀργανικὴ ζωὴ καταπαύεται ἀποτόμως, ἐνῶ τὸ περιπνευματικὸν ὕγρον εὐρίσκεται ἐτι πλήρως ἐν ἅσι τοῖς ὀργάνοις τοῦ σώματος διακεχυμένον. Τὰ πνεύματα τῶν αὐτοκτόνων ἀνακαιοῦσι δεινὰς βρασάνους, τὰς ὁποίας ἠσθάνθησαν καὶ αἰσθάνονται ἔτι ἐν αὐτῷ τῷ τάφῳ καὶ φρικτοῦς πόνους, ὁμοιάζοντας πρὸς σπαρχιμοὺς τῆς σαρκὸς, προερχομένους δὲ ἐκ τοῦ βιαίου ἀποχωρισμοῦ δύο στοιχείων. Ἐντεῦθεν τὸ πνεῦμα τοῦ αὐτοκτόνου διατελεῖ ἐν διαρκεί ταρχῇ, δὲν δύναται νὰ προδιορίσῃ τὴν ἐκτεθεῖσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, αἱ σκέψεις αὐμοῦ εἶναι συγκεχυμέναι) αἱ παραστάσεις ἀόριστοι. Ὅπως τούτων συμβαίνει ὅταν ὁ θάνατος ἐπέλθῃ φυσικῶς καὶ δὴ παρὰ τοῖς δικαίους. Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τῶν πνευμάτων, τὸ πνεῦμα μετὰ τὸν θάνατον τηρεῖ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ μορφήν, ἔχει δηλαδή καὶ πάλιν τὰ ἀνάλογα μέλη, οὐχὶ ὅμως πλέον ὕλικά, ἀλλ' ἐκπνευματισμένα. Ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ πνεύματος κατοπτρίζει τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Τοῦ δικαίου τὸ πνεῦμα περικυκλοῦται ὑπὸ φίλων πολλῶν καὶ ἀφοσιωμένων, τὸ πνεῦμα δὲ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὑπὸ πονηρῶν καὶ δολίων. Ὁ δίκαιος ἐν χαρᾷ ἀποτινάσσει τὸ σῶμα, αἰσθάνεται ὅτι ἐπανήλθεν εἰς τὴν φιλάτην πατρίδα, ἐν διαρκεί θαυμασμῷ, μεγαλείῳ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἀπ' ἐναντίας τὸ πνεῦμα τοῦ ἀμαρτωλοῦ μετὰ λύπης ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος, ταράττεται καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ θανάτου, συσπᾷ εἰς πυγμὰς τοὺς δακτύλους του καὶ τινάσει τὰ σκεπάσματα, ἀγωνιᾷ μὴ δυνάμενον νὰ κραγῶσῃ ἐν τῇ φρικῇ τῆς ἀναμενούσης αὐτὸ τιμωρίας, ἐν ᾧ δ' οἱ παριστάμενοι μάρτυρες τῆς μετὰ τὴν ἀγωνίαν φαινομενικῆς ἀποψύξεως, νομίζοντας ὅτι ἤδη ἀπέθανε, ψιθυρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἤδη τέθνηκεν, ἐκεῖνος ἀκούει ἔτι καὶ βλέπει καὶ θέλει νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Ἀποθανῶν δὲ συναντᾶται ὑπὸ τῶν εἰρώνων πνευμάτων, μετὰ κακεντρεχοῦς σαρκασμοῦ κακυποούντων αὐτόν, ὡς ἐκεῖνος ἐκκακοποιεῖ ζῶν, οὕτω δὲ κατειρωνευμένος καὶ κατησχνημένος ὁ κακὸς πλανᾶται ἀπὸ τὸ ἀπειρον, μέχρις οὐ ἐλεηθεῖσα ὑπὸ θείας τινὸς ἀκτίνας φωτισθῇ ἢ συνειδήσει του καὶ ἀγάγῃ αὐτὸν εἰς νέαν ἐνσάρκωσιν πρὸς ἐξαγορὰν τῶν κακῶς πεπραγμένων.

Τοιούτη εἶνε ἡ τύχη τῶν πονηρῶν. Ἡ νέα

ἐνσάρκωσις θὰ χρησιμεύσῃ καὶ πάλιν ὡς πεδῖον κοληροῦ, μέχρις οὐ διὰ σειράς ἐνσάρκώσεων ἄλλων νικηθῇ τελείως διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ πονηρὸν καὶ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς βρασάνους.

Κατὰ τὸν πνευματισμόν αἱ βρασάνοι δὲν εἶνε αἰώνιοι, τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο τῆς πνευματικῆς φιλοσοφίας εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιότερων καὶ κεντρικωτέρων. Ὁ πνευματισμὸς πολεμεῖ τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος τῶν βρασάνων, βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀνακοινώσεων σοφῶν καὶ ἐγνωσμένου κύρους πνευματικῶν, οἷα φέρ' εἰπεῖν σὺν ἄλλοις τὸ πνεῦμα τοῦ Αὐγουστίνου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀπ. Πάουλου κτλ. τὰς ὁποίας προσάγει ἐν τῷ περὶ πνευμάτων βιβλίῳ αὐτοῦ ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ. Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας, ὁ Θεὸς δὲν ἐδρημιούργησεν ὄντα προωρισμένα νὰ εἶνε αἰωνίως πονηρά. Σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως πάντων εἶνε ἡ τελειότης ἢ ὁποία δυνατόν νὰ βραδύνη, ἀλλὰ θὰ ἐπιτευχθῇ. Ἡ αἰωνιότης τῶν βρασάνων ἀντιφάσκει καὶ πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ὀρθὸν νοῦν. Μόνον ἡ ἀγνοία ἐφικτάσθη τὸν Θεὸν φοβερὸν ζηλότυπον καὶ ἐκδικητὴν. Ἀλλ' ὁ χριστιανικὸς Θεὸς οὐδαμῶς εἶνε τοιοῦτος, ἀλλὰ μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ συγγνωμικός. Εἶνε ἀληθές, ὅτι εἶνε δίκαιος, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀποκλείει τὴν ἀγαθότητα, δὲν θὰ ἦτο δὲ ἀγαθός, ἐὰν τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων του κατεδικάζεν εἰς αἰωνίας καὶ φρικτὰς τιμωρίας. Τοῦ Πλάτωνος τὸ πνεῦμα ἀνακαιοῖ, ὅτι τὴν ἔνοιαν τῆς αἰωνιότητος πολὺ διαφόρως ἠνύσαν οἱ ἀρχαῖοι ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς νεωτέρους θεολόγους, οἵτινες ὅταν προσεκτικῶς ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰς πηγὰς θὰ ἴδωσιν, ὅτι τὸ ἐβραϊκὸν κείμενον δὲν ἀποδίδει εἰς τὴν αἰωνιότητα τὴν ἔνοιαν ἣν ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν οἱ Ἕλληνες, οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ λοιποὶ σύγχρονοι λαοί. Αἰωνιότητα τῶν βρασάνων ἐξισοῦται πρὸς τὴν αἰωνιότητα τοῦ κακοῦ. Ἀλλ' ἡ αἰωνιότης τῶν βρασάνων εἶνε ἔννοια σχετικὴ καὶ οὐχὶ ἀπόλυτος. Θὰ ἐπιστῇ καιρὸς, καθ' ὃν διὰ τῆς μετανοίας πάντες οἱ ἄνθρωποι θὰ περιβληθῶσι τὴν ἀμφίεσιν τῆς ἀθωότητος καὶ ἀγνότητος, ἀμέσως δὲ θὰ καταπαύσῃ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων καὶ πᾶς στεναγμὸς. Αἰώνιος εἶνε μόνον ὁ Θεός· ὁ Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ κακὸν αἰώνιον, διότι τοῦτο θ' ἀνήρει τὴν παντοδυναμίαν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τὸ κακὸν θὰ ἦτο στοιχεῖον καταστρεπτικὸν πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ.

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος)

ΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ αὐ-
ται διήρκεσαν δύο ὀλο-
κλήρους μακροὺς μῆ-
νας, καὶ εἶχον μόλις
περαιωθῆ, ὅτε προ-
σῆλθομεν νὰ λάβωμεν
μέρος εἰς τὸ προσδιο-
ρισθὲν δι' ἡμᾶς ἰκρίω-
μα, ὅπουθεν θὰ ἴδονά-
μεθα νὰ εἶδωμεν τὴν
εἰσόδον τῶν ἐλεφάν-
των ἐντὸς τοῦ περιβό-

λου. Πλησίον μας ἤδη ἴσταντο ὑπὸ τὴν σκιάν
μια ὄμας ἐλεφάντων οἰκιακῶν, (ἡμέρων), οἵ-
τινες εἶχον μετακομισθῆ ἐκεῖ ἐκ τῶν ναῶν καὶ
τῶν ἐπαύλεων τῶν πριγκήπων, πρὸς διευκόλυν-
σιν τῆς συλλήψεως τῶν ἀγρίων. Τρεῖς ἀγέλαι, ἐν
ὅλῳ τεσσαράκοντα μέχρι πενήκοντα ἐλεφάν-
των εἶχον περικυκλωθῆ καὶ ἴσταντο ἐν ταῖς
ἀτραποῖς καὶ πλησίον τοῦ διαφράγματος. Πᾶς
θόρυβος ἀπεφεύγετο, ὠμίλου σιγαλῆ τῆ φωνῆ,
καὶ ἦτο πολὺ περιέργος ἡ ἀπόλυτος αὐτῆ ἡσυ-
χία μεταξύ τοσοῦτου πλήθους ἀνθρώπων,
καθ' ἣν δὲν ἠκούετο ἄλλο ἢ ἡ θραῦσις κλάδου
τινὸς δένδρου ἐκ τῆς κινήσεως τῶν πελωρίων
ζῶων.

Αἴφνης, δοθέντος τοῦ σημείου, διεκόπη διὰ
μῆς ἡ σιγὴ ἐν τῷ δάσει ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν
σκοπῶν, τοῦ κρότου τῶν τυμπάνων καὶ τῶν
πυροβολισμῶν. Ἦρξατο δ' ἄμα τότε ἡ πρόδος

τῶν ἐλεφάντων καὶ ἡ συγκέντρωσις αὐτῶν
πλησιέστερον τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου, ἐνῶ
πάντες οἱ τετοποιητημένοι ἰθαγενεῖς κατὰ μῆ-
κος τῆς γραμμῆς ἔμενον ἀκίνητοι καὶ σιωπη-
λοί, μέχρις ὅτου οἱ ἐλέφαντες διέλθουν. Ἐπα-
νελάμβανον δὲ τοὺς κρότους καὶ τὸν θόρυβον,
ἥτοι μεθ' ἑκάστην πρόδον καὶ στάσιν, ὅτε οἱ
ἐλέφαντες ἐννοήσαντες τὴν παγίδα, κατέβα-
λον προσπαθείας, ὅπως διαρρήξωσι τὸν ἀπο-
κλεισμόν, καὶ πρὸς στιγμὴν ὀπισθοχώρουν πρὸ
τῶν κραυγῶν, καὶ τῶν κρότων.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ θραῦσις τῶν κλάδων καὶ
ὁ θόρυβος τῶν θάμνων μᾶς ἀνήγγειλον τὴν γει-
τνίασιν τῶν ἐλεφάντων. Ὁ ὁδηγὸς αὐτῶν
ἐφάνη πρῶτος καὶ ὤρμησε βιαίως πρὸς τὰ
ἐμπρὸς ἕως τριάκοντα βήματα ἀπὸ τῆς εἰσόδου
τοῦ περιφράγματος· ὀλόκληρος δὲ ἡ ἀγέλη
τὸν ἠκολούθει. Ὑπελείπετο μία μόνον στι-
γμὴ, ἵνα εἰσέλθωσιν ἐκ τῆς ἀναπεπταμένης
θύρας τῆς μεγάλης εἰσόδου, ἀλλὰ διὰ μῆς
ἐστράφησαν δεξιόθεν καὶ παρὰ τὰς κραυγὰς
τῶν ἰθαγενῶν ἤρχισαν νὰ τρέχωσι πρὸς τὴν
πρώτην αὐτῶν κρύπτην. Ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τότε τῆς ἐκδιώξεως προσῆλθεν ἐμπροσθεν καὶ
ἐξήγησε τὴν μεταστροφὴν τῶν ταύτην, προσελ-
θοῦσαν ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐμφανίσεως ἐλά-
φου, ἥτις ἀποτόμως καὶ ἐν ταραχῇ διέβη πρὸ
τοῦ ὁδηγοῦ τῶν ἐλεφάντων. Προσέθηκε δὲ, ὅτι
ἐν τῇ καταστάσει τοῦ τρόμου εἰς ἓν εὐρίσκον-
ται ἤδη οὗτοι, ἡ γνώμη τῶν ἰθαγενῶν εἶναι,
ν' ἀναβάλωσι μέχρι τῆς ἐσπέρας τὴν συνέχι-
σιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τελευταίαν ἀπόπει-

L. Madrassi

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗ

ραν νὰ ἐνεργήσωσι τῇ βοηθείᾳ τῶν πυρῶν
ἐν τῷ ἀπολύτῳ σκότει.

«Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ θέαμα προ-
σέλαθεν ἕκτακτον ἐνδιαφέρον. Τὰ διεσπαρ-
μένα τῆδε κακίσε φωτὰ, ἀτινα ἐκάπνιζον
μόνον ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἔλαμπον δι'
ἐσθραῆς φλογερᾶς λάμψεως ἐν τῷ σκότει καὶ
ἔρριπτον τὰς ἀκτῖνας αὐτῶν σωρηδὸν ἐπὶ τῶν
ὀμάδων τῶν ζῶων· ὁ δὲ καπνὸς διηυθύνετο διὰ
λευκῶν θυσάνων ἀνωθεν τῶν πυκνῶν φυλ-

λωμάτων τῶν δένδρων. Οἱ λεγεῶνες τῶν θεα-
τῶν ἴσταντο εἰς τὰς θέσεις τῶν ἐν βαθυτάτῃ
σιωπῇ. Οὐδεὶς δὲ ἦχος ἠκούετο ἐκτὸς τοῦ
θόμβου τῶν ἐντόμων. Αἴφνης τότε ἀντήχησεν
ὁ θόμβος τῶν τυμπάνων καὶ ἀμέσως εἶτα
οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ὄπλων. Ἦτο τὸ σημεῖον
τῆς νέας ἐφόδου. Ἀρπύζοντες καὶ κραυγάζοντες
οἱ θηρευταὶ ἐπλησίασαν κυκλικῶς. Ἐπρὸ φύλλα
καὶ κλάδοι ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἥτις
ἀνυψουμένη ἐσχημάτιζε μεγάλην φωτεινὴν

στήλην, εξαίρεσει του μέρους του περιφράγματος, περιμετρήσει προσοχώς προσεπάθουν να διατρήσουν σκοτεινόν.

Οι φωτιζόμενοι ελέφαντες κατέφευγόν ήδη απομακρυνόμενοι του αυξανόμενου θερμού, όστις τούς έτρεπεν εις φυγήν, πλησιάζοντες μετά λυσσαλέας σπουδής, καταπατούντες αίμασι και θάμνους και κατασυντρίβοντες τούς παρευρισκομένους ξηρούς κλάδους. Ο οδηγός τότε έφάνη προς την είσοδον του περιβόλου, έστη προς στιγμήν, παρετήρησε με βλέμμα σύγχυτον και έτρεχε προς την κεκλήν και τον λαίμον έφώτισε προς την είσοδον, ακολουθούμενος ύφ' όλης της άγέλης. Ο περιβόλος άμέσως του διαφράγματος, όστις διετέλει έν άπολύτω σκότει έφωτίσθη ως διά μαγείας δι' άπείρων λαμπάδων, καθόσον κατά την στιγμήν, καθ' ήν οι ελέφαντες εισήρχοντο έντός του περιβόλου, έκαστος ίθαγενής θηρευτής ήναπτε παρά τή παρακειμένη του πυρρός και την δάδα, ήν έκρατεί.

Κατά πρώτον οι ελέφαντες έτρεξαν διά μιας πνοής μέχρι του άκρου του περιβόλου, αλλά συνάντησαντες αντίστασιν εκεί, έπέστρεψαν προς την θύραν, ήν φυσικώς εύρον κλειστήν. Τότε ή έκπληξις αύτών έφθασεν εις τό κατακόρυφον. Έτρεχον διά βεδιασμένων θημάτων περίξ του διαφράγματος, αλλά παντού έβλεπον έαυτούς περικυκλωμένους έκ των πυρών. Προσέπαθον να καταστρέψωσι τό διάφραγμα, αλλά ήμποδίζοντο και άπεκορούντο υπό των δάδων και των λογγών παντού δέ θθεν έστρέφοντο, συνήντων κραυγών και κινήσεων. Τότε ήναγκάσθησαν να συγκεντρωθώσιν εις μίαν ομάδα, όπου διέμειναν προς στιγμήν έν φανερό άπογνώσει και είτα έλαβον άλλην διέυθυνσιν, ως εάν διά μιας τοίς άπηγορεύτο ή είσοδος, ήτις πρότερον τοίς ήτο έλευθερά. Τέλος αποκορούμενοι πικνυχθέν έστράφησαν βράδως και άποφασισμένοι εις τό κέντρον του περιβόλου, όπου και συνεσωρεύθησαν.

Έπί μίαν ώραν και πλέον κατεπάτουν θοροβωδώς τό έδαφος, κτυπώντες τούς πασσάλους μετ' άκαμάτου δυνάμεως. Έστερον δέ από πᾶσαν καταιάν άπόπειραν ώρύνοντο και έσύριπτον έκ θυμού από καιρού δέ εις καιρόν κατέβαλλον προσπαθείας να φύγωσι, άλλ' εις μάτην. Τό περίεργον δέ, ότι άπετέλεσαν μίαν μεγάλην άγέλην, έν τῷ μέσῳ έχοντες τούς νεωτέρους αύτών, ιστάμενοι ακίνητοι πάντες υπό την πυκνήν σιάν των δένδρων.

Καθ' όλην την νύκτα έδιπλασιάσθησαν οι φύλακες και ηξήθησαν αι περίξ του διαφράγματος πυρρά, όπως καπνίζωσι μέχρι της άνατολής του ήλιου.

Κατά την χαραυγήν εύρομεν όλον τό Κορρά έν ήσυχία και τάξει. Έσβέσθησαν δέ τότε άμέσως τά φῶτα και ήγέρθησαν άπαντες οι

κοιμώμενοι. Οι ελέφαντες διετέλουν έντελώς ήσυχοι. Είχον συλληφθή δεκατέσσαρες, έκ των οποίων τρεις μικροί. Έπήρχε δέ και εις περιβλεπόμενος, όστις άπέχετο όλίγον των άλλων. Εισήγγχον δέ και τούς ήμέρους ελέφαντας, όπως συνειθίσωσι με τούτους και οι αίχμαλώτοι. Τότε μετ' όλίγον και όπισθεν αύτών εισήλθε μετά προφυλάξεως και ο οδηγός των ίθαγενών, όστις ώφειλε να ρίψη τον βρόγχον, όστις έβίζετο, ίνα εξασφαλίση δι' έαυτόν την τιμήν του δεσμού του πρώτου ελέφαντος. Ήτο άνήρ μικρόσωμος και εύκίνητος, ήλικίας μέχρις 70 έτών και όστις ήδη είχεν άξιώθη εις τοιούτου είδους ύπηρεσίας διά δύο άργυρών περιδερκίων, ως διακριτικῶν σημείων τιμής. Συνωδεύετο δέ υπό του υιού αύτου, όστις επίσης έφημιζετο διά την άνδρείαν αύτου και ίκανότητα.

Από άφησαν επί τινά χρόνον τούς άγρίους με τούς ήμέρους ελέφαντας να ήσυχάζωσι και ένοήσωσι την θέσιν αύτών άπέναντι των ανθρώπων, έδεσαν οι ίθαγενείς έπιτηδείας τούς πόδας αύτών και είτα άγρευ τής έλαχίστης αντίστασεως τούς ώδήγησαν όπου ήθελον. Και κατ' αρχάς μεν έδειξαν άγριότητα και θυμόν, κρούοντες τό έδαφος διά των βραχίων ποδών των και διευθύνοντες την προβοσκίδα αύτών καθ' όλας τας διευθύνσεις, πλήττοντες μόνον τον άέρα, πολλάκις δέ και έδάκρυον εξ άπελπισίας διά την άπώλειαν της έλευθερίας των. Έπί τέλους ύπετάγησαν, ύποκύψαντες εις τον ζυγόν.

Την εξήμερωσιν του ελέφαντος διενεργούσιν άπλούστατά και άνευ κόπου. Έύχαριστούνται πολύ εις τον αυλόν και μόλις ήκουσαν τοιούτον, ήύχαριστούντο πολύ και ήκολούθουν μετ' ήμερότητας τούς εξήμερωθέντας. Βαθμηδόν δέ έξοικειούνται με τούς τροφοδάτας αύτών και ύποκύπτουσιν εύκόλως εις όλας τας άπικιτήσεις των. Μετά τρεις τέλος ή τέσσαρες μήνας τούς θέτουν εις έργασίαν, ήν εκτελοϋσι πολύ τυπικώς και πιστώς. Δείκνυνται δέ πολύ νοήμονες και αξιοί διαφόρων ύπηρεσιών, προκαλούντες συνήθως τον θαυμασμόν.

Πολλά διηγούνται περί της ιδιοφυίας και των προτερημάτων του ζώου τούτου. Ο ελέφας εξήμερούμενος ένθιμείται τά μέρη, ένθεν διέρχεται, διακρίνει τά βαρέα από τά έλαφρά σώματα ως έκ της συνηθείας, ήν άποκτά, ύπεργίρων διχ της προβοσκίδος του ποικίλα άντικείμενα, άτινα μεταφέρει εις τό επί της ράχως του εύρισκόμενον κιώτιον, τά κοπτερά από τά τραχέα, έννοει και εύγυμνονει διά την βοήθειαν και εύκολίαν ήν τῷ παρέχουσι και κέρηται έν γένει πολλάς άρετάς, ως δέν έχουσι τά άλλα ζῶα, ως έμφανίζεται εις άπειρα παραδείγματα. Βαθμηδόν έκτοτε, όπως μετέφερον εις την Εύρώπην διάφορα περίεργα

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ο ΤΡΟΧΙΣΤΗΣ

Είπε πολύ εύκολον δι' ενός άπλου πειράματος οπτικής άπάτης να εκπλήξετε μικρόν φιλικόν σας κύκλον. Προς τότο σας χρειάζετο έν βαθύ πινάκιον της σούπας και μία συνήθης έπιτραπέσιος μάχαιρα.

Ήδη δύνασθε να ύποσχεθίτε τοίς παρευρισκομένοις, ότι θα μεταχειρισθίτε τό πινάκιον ως τροχόν άκόνης, ίνα επί αύτου άκονίσετε την μάχαιράν σας. Φυσικά προς τότο πρέπει να περιστρέψετε τάχιστα τό πινάκιόν σας και όλοι θ' άπορησωσι πως τότο θέλει κατορθωθί.

Έν τούτοις σεις άπαθώς πιέσετε τό πινάκιον μεταξύ του γόνατός σας και της τραπέζης, τόσον ώστε να τό κρατήτε εις την έν τη εικόνη ύποδεικνυομένην θέσιν και διά συνεχών και ταχειών κινήσεων του γόνατός σας άνω και κάτω, ως να τρέμη, κάμετε ώστε τό πινάκιον να κτυπά άδιαλείπτως την μάχαιραν, ακριβώς όπως συμβαίνει εις τον τροχόν του άκονίου. Τότε οι άπέναντί σας καθήμενοι θα άπατηθώσι τελείως, νομίζοντες ότι πράγματι τό πινάκιον στρέφεται ίλιγγιαδώς και θα άπορησωσι πως κατορθούται τότο μόνον διά του γόνατος.

Τό πείραμα, ως είπομεν, είναι οπτική άπάτη, όφειλομένη εις την διασκίδασιν του φωτισμού του πινάκιου έκ των συνεχών κινήσεων άνω και κάτω.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ξεινιθμένα βαρέλια.

Έάν συμβή, ένεκα άμελείας να έχη ξεινίση οίνου-βάρελον ή άλλο ξύλινον δοχείον δέν πρέπει κατ' ούδνα λόγον να τό μεταχειρισθώμεν πάλιν πριν καθαρισθί συστηματικώς.

Τό κακόν διακρίνεται εύκόλως έκ της όσμής του ξεινίου και διά του χάρτου ήλιοτροπίου, όστις από κυανούν μεταβάλλεται εις έρυθρόν.

Τό καλύτερον καθάρισμα είναι με βραστήν άλησίβαν από καυστικήν σόδα, κατόπιν ξεπλύμα με καυστόν νερόν και άτμισις.

Τέλος ξεπλύνουν τό βυτίον πάλιν με καθαρόν ύδωρ και τό θεταφίζου. Την άλησίβαν δια τά ξεινισμένα και διά τά μουχλιασμένα βυτία παρασκευάζουν άπλούστατα αναλύοντες εις 8 1/2 όκ. ζεστού νερού 320 όρ. καυστικής σόδας και χρησιμοποιούντες την άλησίβαν άμέσως.

και άγρια Άσιατικά τε και Άφρικανικά ζῶα, ούτω μετεκόμισαν και ελέφαντας, ως βασιλικά δῶρα, ότινες από τά άνάκτορα κατέληξαν εις τούς ζωολογικούς κήπους, και πάντες σήμερα περιέχουσιν από ένα ή δύο εξ αύτών. Έκτός δέ τούτου τον ελέφαντα έχρησιμοποίησαν και εις άλλας πολλας περιέργους έκμαθήσεις και ήδη βλέπομεν τοιούτους και εις τά ίπποδρόμια και εις ιδιωτικά κινητά θηριοτροφεία, εκτελούντας διαφόρους εκδουλεύσεις, παίγνια και άστείας απομιμήσεις.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η άπουσία είναι πρόσκοιρος θάνατος.

Τό επίκαιρον διπλασιάζει την αξίαν.

Τό όνειρον είναι ή μορφή της καρδίας.

Φαντάζεται τις πάντοτε ότι είναι περισσότερον φίλος του φίλου του.

Υπάρχει πηγή τις εις τας γυναίκας ν' άντλοϋν ζητήματα όμιλίας, άτινα έν τούτοις ο άνήρ μετά δυσκολίας έφευρίσκει.

Ο μη αγαπών την ερημίαν δέν αγαπά την έλευθερίαν, διότι μόνον ο εύρισκόμενος μόνος είναι έλεύθερος.

Η άσχημος γυνή πρέπει να ήναι πολύ μικρά διά να ήναι κακή.

Τά αισθήματά μας τρέφονται διά των όνειρων μας.

Αι γυναίκες συντέλεσαν περισσότερον των φιλοσόφων εις τον σχηματισμόν των κοινωνιών.

Saint Pierre.

Η έφημερίς είναι κατάστημα, όπου πωλούνται εις τό δημόσιον λόγοι με τό χρώμα της άρεσκείας.

Balzac.

Η ύπερηφάνεια της γυναίκας είναι ή μεγάλη αξία, ήν ο έγωϊσμός της άποδίδει εις την καλλονήν της.

Βολταίρος.

Οιανδήποτε μορφήν και άν λάβη εις έρασιής, οιδεμία είναι έπιβλητικώτερα και άποτελεσματικώτερα, όσον ή του συζύγου.

Τό μόνον πράγμα τό όποϊον κολακεύει την γυναίκα, είναι ή ιδέα να καταστή εύνηχεστέρα.

Όστις συλλαμβάνει τον έγγελόν από την ούραν και την γυναίκα από τον λόγον να ήναι βέβαιος ότι δέν έπιασε τίποτε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ

ΩΡΕΤΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΩΡΕΤΤΗ

Ο ΜΕΣΣΕΡ ΒΕΡΝΑΒΩ, άρχων
ΕΙΣ ΜΟΝΑΧΟΣ, του τάγμ. του Αγ. Βενεδίκτου

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ

Η ΜΙΓΓΙΝΑ

Η ΖΙΝΕΡΒΑ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ, θεράπων του Βερναβώ.

ΚΥΝΗΓΟΙ, ΑΒΟΛΟΥΘΟΙ, ΧΩΡΙΚΟΙ και ΧΩΡΙΚΑΙ

Αί υπώρειαι λόφου έστεμμένου υπό παλαιού Ένετικου φρουρίου καλώς άχυρωμένου, έφ' ου φαίνονται αϊ στέγαι και επάλξεις του. Κάτωθε κείνται άγροι άκαλλιέργητοι και άνώμαλοι μετά δενδρυλλίων και βάτων τήςδε χκχείσε και εις τό βάθος δάσος έκτεταμένον. Είναι πρωία προς τό τέλος του Μαΐου και βχθμηδόν φωτίζεται ή ημέρα.

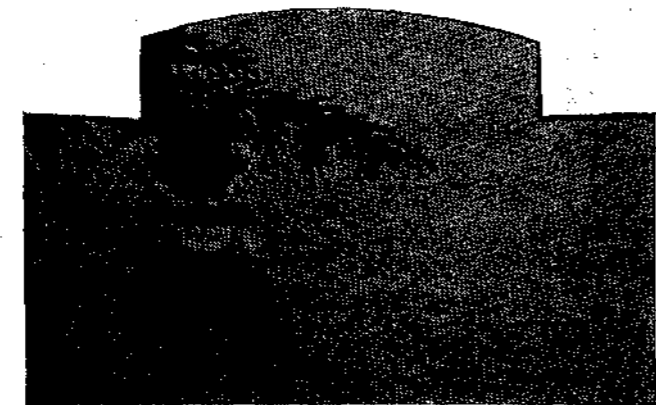
(Ο Γιαννούκος είναι εξηλωμένος επί των χόρτων άριστορόθεν, άτημέλιτος και άνευ πύλου. Ο Μαζέτος και ο Γαβριότος έρχονται δεξιόθεν, κρατούντες άμφότεροι δρεπάνια και θεριστήρια. Οπισθεν δ' αΐτων άκολουθοΰσιν ή Πινοΰτσα και ή Μιγγίνα με τό φόρεμα άνεσηκωμένον εις τούς γόμφους και κρατοΰσιν ή μόν έστριον, ή δέ άλλη δίκμανον).

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ (δεικνών τον Γιαννούκον), Μπά, κύτταξε τον Γιαννούκον, έδω είναι!

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Ο διάβολος τον κατέχει! Να κοιμάται άκόμη αΐτην την ώρα και με αυτό τό θέρος!

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Ω! τί ώραίχ νύκτα θα επέρασεν εκεί χαμω!

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. Είναι ύπναρξ, αλλά

Και σιωπῆ με την κεφαλήν προς τα κάτω κλιμένην

και όταν δέν κοιμάται, γυρίζει σαν τεμπέλης, χωρίς να ντρέπεται κανένα.

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Τό λάθος δέν είναι δικό του, κατήντησε βλάκας, σαν να τον έχουνε δεμένα με μάγια.

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. Σταθήτε, γώ να τον εξορίσω. (Συρρίζει ισχυρώς διά τής σφρίκτας).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (Έγειρόμενος, κάθηται και τούς παρατηρεί πλαγίως).

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. Σήκω, ύπναρξ, τί ώρα είναι τώρα;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Άς τό διάβολο σύ και ή ώρα σου (κατακλίνεται εκ νέου).

(άκούονται ήχοι σάλπιγγος συγκεχυμένοι).

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Γιαννούκο, πρέπει να γνωρίζης, ότι ο αφέντης μας είναι στο κυνήγι. Δέν άκοΰς τήν σάλπιγγα; Άν σε συναντήσουν να ήσαι φρέσκος.

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ. Άλλοίμονον όποιος δέν δουλεύει!

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Άθλιε, μα δέν σέπτεσαι, ότι είσαι γεωργός; Παρά γυρίζεις στους κάμπους σαν τρελλός και αφηρημένος; Μεθαΰριον θα σε πάρουν τα παιδιά με τής πέτρες!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (δέν άπαντιῶ, αλλά μορφαΐζει).

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. (λαμβάνει ένα λίθον και του τον ρίπτει) Σήκω, χαμένε!

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. (τῶ ρίπτει επίσης εν ερηδόν τεμάχιον ξύλου) Σήκω, κούτσορο, τυφλοπόντικα!

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ.

Έπάνω, επάνω, γλήγορα!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (έγειρόμενος τέλος). Μα τί σας έκαμα; Τό πήρατε για διασκέδασι να με περιάξετε; Άστε με ήσυχο, θα κάμετε καλά να μη μου φορτώσετε.

(Και οι τρεις όμως εξακολουθοΰσι να τον ύβρίζωσι και επιπλή-

τωσιν, εξακολουθόντες και φωνάζοντες: «Έμπρός, έλα, στη δουλειά, στη δουλειά!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (δεικνών την πυγμήν του): Κυττάξετε καλά, γιατί δέν κρατοΰμαι πλέον.

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Σιούτ, παληάνθρωπε, θα μας φοβήσσης κι' όλα. Ά, να και ένας βενεδικτίνος.

(Είς βενεδικτίνος μοναχός λευκοφορεμένος εμφανίζεται αΐφνης βραδέως βαδίζων και συλλέγων βότανα, άινα επιμελώς εκλέγει μεταξΰ των θάμνων και τα όποια έναποθέτει εντός σακιδίου. Οι χωρικοί και αϊ χωρικαί υποκλίνονται άια τή γεινιάσει του).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Ειρήνη ύμιν, αδελφοί, αλλά σας βλέπω ταραγμένους. Τί έχετε;

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ (δεικνών τον Γιαννούκον) Νά, διότι αυτός δέν θέλει να έλθη εις τήν εργασία.

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. Και ή άποτρίασις είναι έτοιμη.

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Και μια ραγδαία βροχή εμπορεί να τήν καταστρέψη.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (σιωπῆ με την κεφαλήν προς τα κάτω κλιμένην).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. (μετά γλυκύτητος). Διατί δέν άπαντάς, τέκνον μου; Διατί δέν λέγεις τίποτε; Έγεινες άφωνος, μόλις ήλθον;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (συγκεχυμένος)... Δέν γνωρίζω...

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Όμίλει έλευθέρως.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Δέν εμπορω πλέον τίποτε να ελπίζω, νομίζω, ότι έχω μεγάλο βάρος εις τούς ώμους.

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ (υπομειδιών). Ο ένας ύπνος φέρει τον άλλον.

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ. Ναι, ο ένας τραβά τον άλλον.

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ. Ο άργός είναι τό προσκεφάλο του διαβόλου.

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Σεβάσμιε πατέρα, όπως προείπα κάποιος τον έχει δεμένα.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Έξηγήσου καλείτερα.

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Δηλαδή κάποιος ή κάποια μάγισσα στρίγγλα ή στρίγγλος, μ' εκατάλαβες τώρα; Δηλαδή, θέλω να πῶ, ένας λόγος, ένα σημείον, μια ματιά άρχει να δέση, δηλαδή να μαγεύση, ως πιΰμε ποτό ζάστερα, έναν άνθρωπον ή μια γυναίκα και ύστερα δέν είναι στον έαυτό τους, ούτε κύρια στο σώμα τους ούτε στα μυαλά τους. Πῶς; δέν τα ξέρεις του λόγου σου αυτά τα πράματα;

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (κινών την κεφαλήν). Επί του παρόντος δέν φαίνεται να υπάρχουν μάγισσαι εις αυτόν τον τόπον.

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ. Πῶς; και δέν έρχονται έδω άπ' έξω;

Η ΜΙΓΓΙΝΑ. Ναι, έρχονται. Νά, χθές βράδυ, μετά τον ήλιο, ήμουν στο κήπο, ήτανε κανείς δέν ήτανε, δέν είδα, κατέθηκε και κάθησε μια κακή γρηά, χλωμή, μαύρη και πολυτριχωμένη, άναζητῆ με σπουδή κάτι μέσα στις φασκο-

μηλιές, άρπάζει ένα βάτραχο και φρρρ, χάνεται στα σύννεφα.

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ, Χθές τήν νύκτα, όταν έμβαινα στο σταύλο για ν' άρμέζω τήν αγελάδα, είδα ένα φάντασμα να κρύβεται στη φάτνη. Ήτανε άπ' εκείνα τα φαντάσματα, ποΰ άγαποΰνε τή ζέστη και φοβόνται τό κρύο.

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Τήν Παρασκευήν τό πρωΰ έγας ζένος τράγος ώρμησε μέσα εις τό ποιμνίον μου άγριεμένος και κουτουλούσε ε,τι εύρισκε και μου σακάτεψε ένα γουροΰνι.

Η ΠΙΝΟΥΤΣΑ. Άμ έμένα τήν άλλη νυχτιά δέν μουρθε ένας μαΰρος μουστακαλής και μου φορτώθηκε χωρίς αΐτια!...

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Καλά, καλά, άΰριον θα κατέβω στο χωριό σας με τον έξορκιστή μας και θα τα διορθώσωμε όλα αυτά. Τώρα πηγαίνετε στη δουλειά σας.

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Ναι, πηγαίνουμε, είναι άργά,

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (προς τον Γιαννούκον). Σύ, κάθσαι μαζί μου.

(Οι χωρικοί και χωρικαί άπέρχονται).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (ισταται ήσυχος άναμένων).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. (πλησιάζων) Είμαι ιατρός, χειροΰργος, παιδί μου και έχε εμπιστοσύνην εις με (τον παρατηρεί δε καλώς και ειτα λαμβάνει τον σφιγγόν του). Δέν μου φαίνεσαι άσθενής. Έν τούτοις ή άποχή από εργασία δύναται να ήναι άρχή νόσου (σκεπτόμενος). Και ή ψυχή νοσεΐ, όταν εξ αΐτίας άμαρτήματος βαδίζει κακήν οδόν. Έξήτασες τήν συνείδησίν σου; Έξωμολογήθης;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Έσυνήθισα κάθε μήνα.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Έννοῶ εξακολόγησες κανένα;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Ποτέ, πατέρα μου.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Μήπως εκλεψες;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Όχι, ποτέ.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Μήπως έβλασφήμησες ποτέ τα θεα; Μεθας; Παίξεις χαρτιά;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Τίποτε άπ' αυτά, πάτερ μου.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Έβλαψες τούς γονείς σου; είσαι φιλάργυρος; μήπως επιθυμεις τίποτε;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Τό ήΰρες! είμαι όρφανός! (σιγαλώς) Ναι, πάτερ, επιθυμῶ, επιθυμῶ.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Ά, έχεις κάποιαν επιθυμίαν, κρυφήν, φλογερήν, άκόλαστον, ναί, ξέρω. Είναι μερικαί επιθυμίαι, αϊ όποιαί φθείρουσι τούς νέους, όπως ή πυρῆ τον κηρόν. Πάσχεις τήν ψυχήν. Διατί δέν άφιερώνεις τον έαυτόν σου εις τον Θεόν;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Να με ιατρεύση; Μα εγώ δέν ζητῶ γιατριά. Τό πάθος μου είναι τό προσφιλέστερον πράγμα, όπου έχω στον κόσμο. Δέν μ' άφίνει ούτε να φάγω, ούτε να κοιμηθῶ. Κάποτε γίνομαι εκτός έαυτοΰ. Ήθελα μόνον να εΰρω εκείνον, ο όποιος θα με βοηθήση με τας συμβουλās του. Ποιος θα μου δώση τήν

συνταγήν του φίλτρου και του φαρμάκου εκείνου, που κάνει τόσα θαύματα; που εμπορώ να εύρω από εκείνα τα φυλακτά, που μεταβάλλουν τās ιδέας και τὰ αισθήματα τών ανθρώπων; Σεις δέν ξεύρετε από τέτοια; Δηλαδή είναι αλήθεια, που εμπορείτε έναν άνθρωπον άσχημον και άγροίκον να τόν κάμετε ισχυρόν, ώρατον και ευγενή; Σεις, που έχετε λογαριασμούς με τούς άγγέλους και άρχαγγέλους, δέν εμπορείτε να με βοηθήσητε; Τί απαιτείται; Θυσία αίματος; Μυστική συμφωνία; Να χάσω 5 ή και 10 έτη τής ζωής μου; ή και αυτήν τήν ψυχήν μου;

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ, (έπιτείνων τήν προσοχήν του) Καλά, θά τώ εύρωμεν, άλλ' επέ μου μετά ειλικρινείας, τί κάμνεις, που πηγαίνεις;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Τώ Σάββατον κατά τὰ μεσάνυχτα, άφησα πάσαν άλλην σκέψιν, κ' έπήγα εκεί κάτω εις τήν καστανιά. Τώ φώς τής Σελήνης έφώτιζε σάν μέρα τή γή... και μου έφάνη....

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (άνυπομόνως). Αί, Και τί είδες; Άγγελον;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (ύψων τούς ώμους). Τίποτε... ό διάβολος δέν άφησε...

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Σιδίπα, δυστυχή. Σου κατέχει τήν ψυχήν κάποιον πνεύμα τής κολάσεως. Άκουσέ με. Είς τρεις κατηγορίας τάσσεται τώ κακοποιόν πνεύμα, τώ όποϊον σε βιστά. Είναι πνεύμα ή κακοποιόν ή ύπνωτικόν ή έρωτικόν. (παρτηρών αυτόν καλώς εις τώ πρόσωπον) Τώ

Δέν είναι πάθος αυτό, πατέρα' μου. Είναι μαρασμός...

φοβερώτερον είναι τώ έρωτικόν, όπου τώ πνεύμα σου διεγείρει πάθος πρὸς ένα πρόσωπον, που ανάπτει μέσα σου φωτιά, ή όποία δέν σβύνει εύκολα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Δέν είναι πάθος αυτό, πατέρα μου, είναι μαρασμός, είναι έπιθυμία, τώ δικό μου.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Ναι, εις μαρασμόν καταλήγει τώ πάθος τού έρωτος.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Δέν ξεύρω τί να είπω και τί να κάμω.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Άκουσε. Θά έλθης μαζί μου εις τώ μοναστήρι, θά σε παρουσιάσω εις τόν Ηγούμερόν μας, ό όποϊος είναι παλαιός ιερωμένος, άγιος, γνωρίζει άπ' έξω τās Γραφάς και πολύ πεπειραμένος εις τὰ κοσμικά. Θά σε άκούση. Θά σου όμιλήση περι θρησκείας, περι φυσικής, περι φιλοσοφίας. Θά σε συκρατήση από τὰ άτοπα τού έρωτος. Θά ιδής πώς ζούμεν ήμεεις οι άποσυρμένοι τού κόσμου, άνευ πάθους και κακίας, ήσυχοι και ήμεροι. Ό διάβολος δέν εμπορεί να μας πλησιάση. Έχομεν πλούτη και δύναμιν ως εν μικρόν κράτος. Τίποτε όμως δέν μας συγκινεί, ούτε μας κυριεύει, τὰ πάντα θεωρούμεν μηδαμηνά άπέναντι τής ήσυχίας τής ψυχής μας και τής άποκτησεως τού ουρανού. Τά ανθρώπινα είναι μάταια και μηδαμινά και στιγμιαία. Εκεί ή εύτυχία, τέκνον μου. Έδώ τίποτε δέν είναι ιδικόν μας. Έλα μαζί μου (Διακόπτεται). Α, ιδέ, σοι είπον είμαι ιατρός, ιδού, πρέπει να συλλέξω και τὰ χόρτα μου, ιδού τούτο είναι σπουδαϊόν ιατρικόν φάρμακον. Στάσου, να τὰ μαζεύσω και πηγαίνωμεν.

(Ό Γιαννούκος βηματίζων βραδέως απομακρύνεται κατ' όλιγον άστερόθεν. Τώ μέρος φαίνεται κενόν, άλλά μετ' όλιγον αίφνηδίας εμφανίζεται ή Δέσποινα Όρέτιη δεξιόθεν, φέρουσα λεπτήν έξ άνθέων τού άγρού γυράνδαν επί τής ξανθοπλοκάμου κεφαλής της και περιβολήν έλαφρόν άγροικίην λευκοροδίην, ήτις προσέδιδεν εις τώ άνάστημά της μεγαλοπρέπειαν, κομψότητα και χάριν. Ό δέ δλαβάστρινος λαιμός της γυμνός και εύχρωμος, πλήρης ζωηρότητος και σφρίγγους συνεπλήρου μετά τής γλυκύτητος τού προσώπου τήν τελείαν αυτής καλλονήν. Ηκολονδύετο από τās δύο συνωδοūs δεσποινίδας, θεραπαινίδας αυτής, τήν Ζινέβραν και τήν Κωνσταντίαν).

Η ΟΡΕΤΤΗ (πλήρης θυμού) Άλλά που τέλος πάντων θά πιάσωμεν αυτό τώ γεράκι; Δέν έννοώ. Τώ άφίνω, για να δοκιμάσω, να καταδιώξω ένα

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

κορυδαλόν και τόν συλλαμβάνει. Τώ άφίνω να καταδιώξω ένα άλλον και πετά, πετά τώσον ύψηλά, που τώ έχασα έκτοτε.

Η ΖΙΝΕΒΡΑ. Έγώ τώ παρηκολούθησα έως εδώ.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ. Είχε τώσην καλήν συμπεριφοράν.

Η ΟΡΕΤΤΗ (κυτυώσα τώ έδαφος με τούς πόδας). Είς μάτην τώ έκκλουσα τώσην ώραν!

Η ΖΙΝΕΒΡΑ. Τώ είδω έως εδώ. Είναι κοινόν πτηνόν, άλλά κινεί τās πτέρυγας ως άποδημικός ιέραξ.

Η ΟΡΕΤΤΗ (με πολλήν άνυπομονησίαν). Έχει όλα τὰ σημεϊα φυσικού άποδημικού πτηνού. Οι όφθαλμοί, τώ ράμφος, αι κνήμει, τὰ μεγάλα πτερά, τὰ πτίλα... όλα του έκτός τής ευγενείας. Έάν τώ επανεύρω, θά τώ μεταχειρισθώ ως πρόστυχον ιέρακα. Είμει τώσον θυμωμένη μαζί του, ώστε εάν τώ επανεύρω, θά τώ καρφώσω εις ένα δένδρον και θά τώ ρίψω ύστερα εις τούς σκύλλους.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ. Είθε πολύ άνήσυχος.

Η ΟΡΕΤΤΗ. (μεταξδ τών δδόντων της). Άν δώση ό Θεός και τώ επανεύρω...

Η ΖΙΝΕΒΡΑ. Θά τώ επανεύρωμεν. Δέν φέρει τούς θυρεούς εις τούς πόδας και τούς μιλτωτούς άργυρούς κωδωνίσκους με τώ οικόσημον τού κυρίου;

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ. Σιωπή, νομίζω, ότι άκούω τούς κωδωνίσκους ήχούοντας.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Δέν είναι αυτός ήχος κωδωνίσκου.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ. Όχι είναι ό ήχος αυτός, Κυρία. Πηγαίνωμεν πρὸς τὰ εκεί. Ίσως τώ ξαναεύρωμεν. Ίσως και αυτό ζητεί ήμας.

(Η Ζινέβρα και ή Κωνσταντίνα προχωρούν, ενω ή Όρέτιη εξακολουθεϊ ερευνάσα ια ύψη και ποιούσα σημεϊα δια τών χειρών. Ό δέ Γιαννούκος τότε αίφνης εμφανίζεται προ αυτής και ισταται έκστατικός).

Η ΟΡΕΤΤΗ (σπεύδουσα πλησίον του). Έρχεσαι από τώ δάσος; Μήπως είδες τώ γεράκι μου; Είναι πολύ εύμορφο. Και διατί με παρατηρείς έτσι, ως έμβρόντητος;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. (συγκινείται και νεύει άποφαιτικώς).

Η ΟΡΕΤΤΗ (Σιρέφεται όπως απέλθη).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. (παραφερόμενος έξ άκαταβλήτου αισθήματος) Δέσποινα!

Η ΟΡΕΤΤΗ (Σταματώσα) Τί θέλεις;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Έάν δύναμαι να κάμω τί, τώ όποϊον να σας βγάλη από τήν στενοχωρίαν αυτήν, διατάξατε και θά τώ πράξω εύχαρίστως. Θέλετε να σας εύρω άλλο γεράκι; Είξεύρω ν' ανακαλύπτω φωλεάς, και μάλιστα εδώ πλησίον είναι μία με ώρατα γεράκια. Είναι από τὰ καλύτερα που υπάρχουν. Διατάξατε. (Έπεται τώ τέλος).

Παύον είναι τώ όριον τής ηλικίας μέχρι τού όποϊου δύναται να φθάση ό άνθρωπος; Ίδού τώ αιώνιον πρόβλημα τώ άπασχολούν τήν ανθρωπότητα. Τά βιβλία, τὰ όποια έγράφησαν επί τού θέματος τούτου, είναι όλίγιστα. Έν τούτοις αι πρόσδοι τής ιατρικής επιστήμης μας προσεγγίζουσιν εις τήν λύσιν τού μεγάλου προβλήματος.

Άπό τής εποχής τού Πλινίου εύρισκόμεθα εις τήν αυτήν άβεβαιότητα ως πρὸς τώ ανωτέρω ζήτημα.

Η επιστήμη τής μακροβιότητος δέν εύρέθη ακόμη, ή δε ανακάλυψις της θά χαιρετισθί υπό παγκοσμίου φιεδρότητος και χαρής, καθόλου μάλιστα άπίθανον εις αυτήν τήν χαράν, να εύρίσκεται και τώ μυστικόν τής μακροβιότητος.

Πόσον λοιπόν δύναμεθα να ζήσωμεν; Είς τήν αρχαιότητα και τόν μεσαιώνα ή λύσις τού φοβερού προβλήματος άπησχόλησεν όχι όλίγους σοφούς, ό βίος δε και ή δίαιτα τών υπερβάντων τώ εκατοστόν έτος άνεγινώσκοντο μετά μεγίστου ενδιαφέροντος και όλοι προσεπάθουν να συμμορφωθούν πρὸς τόν τρόπον τής ζωής εκείνων.

Μεταξδ τών διαφόρων ήμιαθανάτων άνεφέρετο ή ήθοποιός Λουτσέα, ήτις εις ηλικίαν 98 έτών παρίσταγεν ακόμη επί τής σκηνής, θανμασίως διατηρούσα όλην της τήν δύναμιν και τήν τέχνην. Έφάμιλλος αυτής υπήρξεν ή χορεύτρια Κοπιαλά. Άλλά και τώ παραδειγμα τού Πλάτωνος, τού Γοργία και τού Δημοκρίτου, οι όποιοι διετήρησαν άκμαίας τās σωματικās δυνάμεις των, ήνάγκασεν όχι όλίγους ν' άφιερωθούν εις τήν φιλοσοφίαν, έκλαβόντες αυτήν ως τώ άριστον μέσον τής διατηρήσεως τής ανθρωπίνης ζωής.

Όλους όμως αυτούς τούς εξαντλήσαντας τὰ έτη υπερέθη ό Αμερικανός Ζένκιενς, όστις γεννηθείς κατά τώ 1504 απέθανε τώ 1670, ζήσας 169 έτη. Και ό θάνατός του δέν υπήρξε φυσικός, άλλά προήλθεν έξ άπροσεξίας. Δυνάμεθα λοιπόν να υπερβώμεν τώ 169 έτος; Και διατί όχι; Κατά τόν Χάλλερ και τόν Φρουράνς ό άνθρωπος δύναται να ζήση 200 περίπου έτι. Κατ' αυτούς ώφειλε να υπάρχη άμεσος σχέσις μεταξδ τού χρόνου τής αναπτύξεως και τής ανθρωπίνης ζωής.

Η ανάπτυξις τού ανθρωπίνου σκελετού περτυόται μεταξδ τού 30 και 35 έτους. Έξ αυτού εξάγεται, ότι ό άνθρωπος ήδύνατο να ζήση κατά τήν γνώμην τού Βύφρον 210—240 έτη, κατά δε τήν τού Χάλλερ 240—280 έτη!

Άλλ' επί τέλους τί πρέπει να κάμωμεν δια να υπερβώμεν τὰ 100 έτη; Όλα ή τίποτε;

ΝΙΚΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ - ΜΑΡΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Οί αναγνώσται της «Φύσεως» γνωρίζουν πλέον ή αρκετά τον ευρυμαθή Θεσσαλόν Ιατρόν, αϊ επιστημονικαί του όποιου ανακοινώσεις εκ Βερολίνου, Μονάχου και ήδη εκ Βόλου έθελξαν και έδίδαξαν έν ταυτώ, δημοσιευθείσαι διά τών στηλών μας, ενώ συνάμα ηντυχήσαμεν και ως άτομον εις τούς αναγνώστας ήμών διά της «Φύσεως» να τον γνωρίσωμεν ως δημοφιλέστατον και άφελέστατον άστόν, άν μη τέλειον δημοκράτην.

Διά δέ την Δδα μνηστήν του, την χαριτόβρυτον εκείνην και μουσοτραφή της Γής τών Φαραώ λατρευτήν κόρην, ό της Αιγύπτου άποικισμός μας ως έν σύνολον λαλεί, ότι την ώραίαν και συμπαθή όψιν της εις σπάνιος χαρακτήρ, μία άγγελική και πατριωτική καρδιά παρακολουθεί.

Ο Έρωσ και ή εκτίμησις ήτις συνέδεσαν ούτω άρμονικώς αύτούς άς τούς συνδέση στενότερον διά της στέψεως και άς τούς έχη ούτω λατρευόμενους, ως πρότυπα άρμονίας, και συζυγικής λατρείας και τελείας ζωής.

Νά τρώγωμεν και να πίνωμεν πολύ, λέγουν οι μόν, να έχωμεν αυστηράν διαίταν, λέγουν οι άλλοι. Νά μη κοιμώμεθα ύπερ το δέον, να νυμφευώμεθα νέοι, να μη ασχολούμεθα εις την πολιτικήν και ιδίως να εϊμεθα έγκρατεϊς. Αυτά μας διδάσκει ή υγιεινή. Άλλ' ή ιστορία τών μακροβίων παρουσιάζει τά παραδοξότερα φαινόμενα. Ο Άγιος Άντώνιος έτρέφετο με όλίγον άρτον, άλας και ύδωρ και απέθανεν έν ηλικία 115 έτών. Έξ άλλου ό διάσημος μέθυσος Μπρασσόν έζησεν 120 έτη. Μίαν ήμέραν εις την ζωήν του δεν έπια και κατ' εκείνην απέθανεν! Ο Νείλ ένυμφεύση την έβδομήν γυναίκα του εις ηλικίαν 116 έτών, ό δε βίος του ήτε διαρκώς σειρά όργίων. Άποφεύγετε τον καφέν και τά ναρκωτικά, μας λέγουν οι ιατροί. Άλλ' ιδού ή εκατοντοϋτις Έλισάβετ Δωριέ, ήτις πίνει καθ' έκάστην 40 φλυτζάνια καφέ!

Ο Βακών και ό Στίλιγκ υποθέτουν, ότι ή

μακροβιότης είναι κληρονομική... ασθένεια. Άλλοι πάλιν αποδίδουν αύτην εις το έκφυλισμόν ή μη της φυλής. Ούτω παρατηρήθη σχετική μακροβιότης εις τούς Έβραίους και τούς Άγγλοσάξωνας. Άλλ' αϊ δ'ηθεν παρατηρήσεις αύται είναι μάλλον υποθέσεις παρά βεβαιωμένα γεγονότα. Το άληθές είναι, ότι οι κανόνες της ζωής, αϊ δίκαιτοι και αϊ συμβουλαί δεν εύρέθησαν άκόμη, ή δε επιστήμη της μακροβιότητος είναι εισέτι άγνωστος καθ' όλοκληρίαν.

Και αυτός είναι ό τελευταίος λόγος, όν επιστήμονες περιωπής ειπον περί της μακροβιότητος, όταν αϊ θεωρίαί του Μεγάλου Μετσικώφ προύκάλεσαν την παγκόσμιον προσοχήν, λόγω της επιστημονικής αξίας του άνδρός, καταπεσούσαι όμως, όπως και πλείσταί άλλαι παρόμοιαι, πρós μεγάλην λύπην των... γαλακτωπών αύτην την φορύν.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΝΕΚΡΟΝ

ΑΔΕΞΑΝΑΡΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΑΑΚΗΝ

Άν τούς αιθέρας έσχιζες

Άν πέταγες στα ύψη
Δαφροσιεφή Άπόλλωνα,
Ποιός τό μεγάλο όνειρο θά τάλειε
Τό κήμα πώς θά πνιξη
Σε βρα μιά καιή!

Και ό λέων ό άτρόμητος
Την κεφαλήν να κύρη
Σε μόνη μιá στιγμή!

Και τώρα κείσεσαι στη γή
Με δάφνη σκεπασμένος
Και με λουλούδι' άμάραντα
Ο τάφος σου πνιγμένος.

Κοιμήσου ήσυχά γλυκά
ψυχή όνειρομένη,
Στα ύψη τα αιθέρια,
Μα τ' όνομά σου αιώνια
Έδώ στη γή θά μένη
Θά γράφεται σ' ύστερία

ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κατόπιν του κλέπτου.

Η κυρία. Κύριε αστυνόμe. σας παρακλώ, σπεύσατε, μου έκλεψαν τό πορτομόν μου.

Ο άστυνόμος. Ποίος; ποίος; να τον συλλάβω άμέσως, τον γνωρίζετε; τά χαρακτηριστικά του τουλάχιστον. Πού μένει;

Η κυρία. Νά, ένας, -σάν και σας έμοιαζε, κοντός, ξυρισμένος, με μουστάκι μαύρο, λίγα μαλλιά, μύτη κοντή, περιεργον. Θεέ μου τί όμοιότης, τον γνωρίζετε βέβαια κ. Άστυνόμe, αφού σας όμοιάζει.

Ο άστυνόμος. (σύνοφρος και σοβαρός στρέφων τα νώτα) Όχι, δεν γνωρίζω κανένα λωποδότη να μου όμοιάζει τόσον...

Μεταξύ δύο δικηγόρων.

-Έχεις τον Νίκο Δημ. πελάτη, Θεμιστοκλή; Είναι φίλος μου.

-Ναι, Σπόρο μου, μου άνέθεσε μιá υπόθεσι του έσχάτως. Δεν θά σου έκακοφάνη.

-Τό ξεύρω, τον έχει τον παρά.

-Ναι, δι' αυτό σου είπα να μη σου κακοφάνη.

Δύο κυρίαί ή μιá πολύσαρκος και ή άλλη λεπτή παραπονούμεναι διά την ζέστην.

-Άχ, Έλενίτσα μου, άνυπόφορος αύτή ή ζέστη. λυόνω, λυόνω, λυόνω.

-Ναι, καυμένη και εγώ σκιά, σκιά, σκιά, δεν βλέπεις τό δέρμα μου, σύ βσω και να λειόνης έχεις τόσο πάχος.

-Αί, και σύ με την άδυναμίαν σου βσω και να σκάσης δεν έχεις ανάγκη.

Εις τά γυμνάσια.

-Εις στρατιώτης. Άν ήτανε άληθινός πόλεμος θά είχα σκοτώσει εκατό έως τώρα.

-Έτερος στρατιώτης. Και εγώ διακόσους με τη φόρα και τό θάρρος όπου έπήρα.

-Ο λοχαγός (πλησιάζων αύτούς). Βρε ζωντόβολα, τί κάνετε κεί, σεις σημαδεύετε πολύ φυλά, άν ήτανε ό έχθρός, ούτε ένα θά έσκοτόνατε, τό εναντίον δε θά σας είχαν σκοτώσει.

-Οι στρατιώται (κατ' ιδίαν) Τάτες σε ποιόν θάκανε παρατήρησι;

Ένας περίφημος κρασοπικτέρας μετά πολλάς προτροπές συγγενών και φίλων απέφασσε να μη πινη πλέον. Το έσπέρας όμως της έπομένης επιστρέφων εκ της εργασίας του και λημονήσας διέβη πρό της... ταβέρνας.

-Θά μπώ. -Όχι, να μην μπής! άπήντα πάλιν μόνος του. -Μά δεν μπορώ! -Θα μπορέσης! -Όχι, Όχι! -Τί άχ και ξόχ, τράβη.

Άς είναι, είπε και πράγματι έφυγε. Μόλις όμως έκαμε δέκα βήματα, σταθείς, είπεν άποτεινόμενος εις τον έαυτόν του. -Μωρέ, μπράβο! Είπες, δεν θά πιής και εκράτησες τον λόγον του! Πάμε λοιπό να σε κεράσω!

Κατά τας άρχάς της συστάσεως του Έλληνικού Κράτους κάποιος κυβερνητικός υπάλληλος έπισκέφθη τον αξιότιμον δήμαρχον χωριού τινός. Μετά τας σχετικές φιλοφρονήσεις ό υπάλληλος ήρώτησε τον δήμαρχον περί του χωριού.

-Ψόφος και ψόφος! άπήντησεν ούτος, ένδιαφερόμενος διά τό ποιμνίόν του, τό όποϊον καθ' έκάστην έδεκατίζετο. Ο επισκέπτης ένόμισεν, ότι πρόκειται βεβαίως περί ανθρώπων και περί επιδημίας.

-Άλλ' εις αυτό πταίει ό δήμος, είπεν, διότι...

-Ο Δήμος, ό αφιλότιμος, διέκοψεν έκμανείς ό δήμαρχος, όστις ένόμισεν ότι έπρόκειτο περί του ποιμνίου του, όνομαζομένου Δήμου. Γι' αυτό τον έβαλα και εγώ δύο μήνες φυλάκισι.

Ο επισκέπτης δεν ήδυνήθη να συγκρατήση μειδιάμα, έννοήσας την εύθειαν του δημάρχου και μη γνωρίζων πώς να γίνη επί τέλους καταληπτός τώ είπε. -Κύριε δήμαρχe, είσαι χονδρός άνθρωπος.

Και εκείνος ατενίσας έαυτόν, άπήντησε γελάων: Χοντρός; Μπά! και πού να δής τον αδελφό μου τό Γεωργάκι! Είναι σα βώδι.

Κατά τας εξετάσεις Παρθεναγωγείου.

Ο καθηγητής. Τι τόνον δέχεται ό άνήρ;

Η μαθήτρια, (άμφιβάλλουσα) δασείαν... φιλήν...

Καθηγητής. Δεν είσαι λοιπόν βεβαία, τί θέλει ό άνήρ.

Και με άπηλιτισμένον ύφος ή γεροντοκόρη στενάζουσα. -Άλλοίμονον, κύριε καθηγητά, χρήματα μόνον θέλει χρήματα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

Είς ένα μικρόν τόμον μετ' εκτάκτου φιλοκαλίας τυπομένον, δ κ. Κ. ΝΑΥΠΑΙΩΤΗΣ συνεκέντρωσεν, ὅτι περίεργον καὶ ιστορικῶς ἐξηκριβωμένον κατάρθωσε διὰ πολυτελοῦς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς νά ἐξεύρη περὶ τοῦ πολυτιμοτάτου χριστιανικοῦ μνημείου, τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς τῆς Πάρου. Καὶ πράγματι τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ναυπλιώτη κατέστη οὕτω ἡ πολυτιμωτέρα συμβολή εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ναοῦ, καθότι εἶνε τὸ μόνον ἐν ᾧ συγκεντροῦνται ὅλα τὰ σωζόμενα. Πρὸ παντός δὲ ἡ μετάφρασις τοῦ καλλιτετοῦς, ἀλλὰ δυσνοήτου διὰ τοὺς πολλοὺς, κεκείμενου Συμμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ναοῦ, πρῶτην φορὰν παραδίδεται νῦν εἰς τὴν δημοσιότητα.

Τὸ ὅλον ἔργον συμπληροῦσι συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Πάρου, γνῶμαι διαφόρων ἐπιστημόνων περὶ τοῦ Ναοῦ καὶ πλήθος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου, ἐκτός τοῦ κεκείμενου, τυπομένων.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἄριστα δεμῆνον τιμᾶται ἀντιδραχ. 1,25.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΜΟΥΣΙΚΗ»

13-15 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 13-15

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐξεδόθησαν :

Γ. Λαμπράκη «Στὸν κάμπο».....	Δρ.	1.—
Τ. Ξανθοπούλου «Sous la fenetre close»	»	0,80
Θ. Σακελλαρίδου «Ballada».....	»	1.—
» «Ἄσε νά γύρω».....	»	0,80
Θ. Ροδίου «Πεῖν σ' ἀγαπήσω».....	»	1.—
» «Μάθε με ν' ἀγαπῶ».....	»	1.—
» «Ἐύπαν».....	»	1.—
Τὰ Παναθήναια τοῦ 1912 τεμάχια 16 ἄξιας·	»	8,60
Ἐφθασαν τ' ἀναμενόμενα :		
Σπ. Σαμάρα «Μάννα καὶ Γυλὸς».....	»	1,50
» «Εἰσόλλιον».....	»	1,50
» «Ὁ Ὄρκος μου».....	»	1,50
Θ. Σακελλαρίδου (ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν Περούζη)		
«Τὸ παραμῦθι τῆς Νεράιδας».....	»	1.—
«Τοὺς κάμπος τὰ βουνά».....	»	1.—
«Ballada» τῆς Περούζη».....	»	1.—

Ἐκδίδεται : Φιλοκτήτου Οἰκονομίδου
ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

12. Ἀίνιγμα.

Ἀθλητὰς τὸ ἐν μου στέφει
καὶ τὸ ἄλλο μου παρθένους
Πλὴν ἐσχάτη τ' ἄλλον ὄρα
Εἴω' εἰς ταλαιπωρημένους

13. Ἀίνιγμα.

Κακὸν εἶναι τὸ πρῶτον μου,
Τὸ δεύτερον ἐπίσης·
Ἐπ' ἄλλ' ἐγὼ ἄλλ' ἔρημον
Τὸ ὅλον μου ἡ φύσις.

14. Γεῖφος.

Ἦ οὐκ εἶρα κ' οὐκ αἶ
Χρ' ἰε μ' ὄς

ΔΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

5ου—6ου ΤΕΥΧΟΥΣ

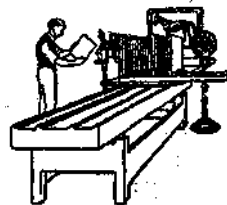
3. Ἄσθμα—Ἄσμα.
9. ΑΓΑΓΔΑ—ΑΤΛΑΣ.
10. Ἄν μὴ παρῆ κρείας ταρίχῳ στρεπτήτων.
11. Ἐαρ—Ρέα.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Π. Λακωνία. Εἴχετε δίκαιον. Διεύθυνσις ἡλλάγη.—Σ. Κ. Κων/πολιν Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Χ. Σῆρον. Ζηγκογραφία ἐστάλη.—Γ. Κ. Γαστούνην Δελτάριον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν Ἱ Απηντήσαμεν.—Κ. Δ. Πόστ-Σαίτ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμεινόμεν.—Ν. Α. Ρέθυμον. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Σὰς ἐνεγράψαμεν ὡς γράφετε.—Π. Κ. Πόργον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πληροφορίας καὶ ἔχει καλῶς. Ἀπηντήσαμεν.—Β. Χ. Λαμίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν.—Δ. Μ. Πάτρας. Συνδρομαὶ δύο ἐλήφθησαν. Ἀποδείξει ἐστάλησαν.—Κ. Μ. Ὀδησσόν. Τόμοι καὶ Πανόραμα ἐστάλησαν. Χρήματα ἐλήφθησαν.—Α. Α. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Διὰ παραγγελίαν ἐγράψαμεν. Ἀναμεινόμεν νεωτέραν σας.—Β. Α. Ἀργοσαλίον. Παραγγελία ἐξετελέσθη αὐθημερόν.—Α. Σ. Ζάνυρον. Ἀναμεινόμεν νεωτέραν σας.—Π. Β. Πρέβεζαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ὡς καὶ ἐπιταγή.—Κ. Κ. Χαλκίδα. Ἐχει καλῶς. Φυλλάδια ἐστάλησαν.—Ν. Κ. Κέρκυραν. Φωτογραφία κτλ. ἐλήφθησαν Ἱ Ἀπάντησις σας ἐστάλη.

ΦΩΤΟ-ΖΗΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Κατασκευάζονται παντός εἴδους Ζηγκογραφίαι (κλισῆ) καπαντός μεγέθους εἰς μετρίας τιμὰς καὶ αὐθημερόν.

Κατασκευάζονται ὁμοίως κλισῆ διὰ δελτάρια, ἐπικραλίδεις ἐπιστολῶν, λογαριασμῶν,

φακέλλων κτλ.

Ἐνοικιάζονται καὶ πωλοῦνται κλισῆ μεταχειρισμένα διὰ περιοδικὰ φύλλα, συγγράμματα, Ἡμερολόγια, Ἐφημερίδας κτλ. εἰς συμφερούσας τιμὰς.

Ἡ Διεύθυνσις ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν καὶ ἀποστολὴν εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν παντός ἀντικειμένου ἐπὶ μικρᾷ προμήθειᾳ, ἀρκεῖ νά καταβάλλονται τὸ ἀντίτιμον καὶ τὰ ταχ. τέλη.

Ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς οἰανδήποτε Ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν.

Δίδονται δωρεὰν πληροφορίαι ἐπὶ παντός ζητήματος. Δέχεται καὶ ἀντιπροσωπείας Γραφείων καὶ Καταστημάτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται αἱ καθυστεροῦντες ἐτι συνδρομαὶ τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι, ἀποστελεῶσιν ἡμῖν ταύτας συντόμως, καθόσον θέλομεν διακόψει ἐν ἐναντία περιπτώσει τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν τῶν τευχῶν. Ἐλπίζομεν, οὗτοι ἀναλογιζόμενοι τὸ δίκαιον καὶ τὰς δαπάνας ἡμῶν, θέλουσι σπεύσει, χωρὶς ν' ἀναμεινῶσι, καὶ ἰδιαίτερον εἰδοποιήσῃν μας.